

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ сръ-
да и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
а вънъ отъ Цариградъ 200 гр.
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнасятъ
до Редакціята подписватъ ся
до Драгана Цанкова.

Лицата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникътъ
Ищо не ся плаща за какво
то ся виѣсти въ « България »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТЫ ИНТЕРЕСИ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ пектиницата му на Галата.—Въ Търново у Г-на П. Кисимова, въ Шу-
монъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Сла-
вова, въ Казоферъ у г-на Х. П. Х. Димора, въ Сливенъ у г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у
г-на Георги Марангоса, въ Сидистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ Софія у г-на Х. Мако Стоянова, въ Котелъ у г-на Сав-
а Длинковски, въ Джумалъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-на Бр. Х. Гюрови, въ Дупница у г-на И. Янакіеви, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-
скаю у г-на Христогуза Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловицъ, въ Сивліево у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свишовъ у г-на Н. Д. Станчогузъ, въ Руссе у г-на Петра Зла-
това, въ Гюргево у г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраилъ у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добровица, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ и Съд. въ
Букрещъ у г-на Иваница Мишкова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у Г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Г. Редакторе на Журналъ де Константинопль.

(продължение.)

Това говореніе безъ съмнѣніе ще ся
види много смѣло и нѣгли лишено отъ
почетъ. Нѣ нека ни е дозволено да го
кажимъ: смѣлостта ся показва не като
даваме на бератити една законна об-
ширность, нѣ като имъ дадемъ една
която не можатъ да търпятъ. Тѣй сж-
щото е и за почетъта. И безъ съмнѣ-
ніе ще е безчестіе за императорското
Величество на Отоманскити Султани а-
ко имъ ся отдаде това наставаніе, за
да не кажимъ умраза, на църковните
закони които забѣлжавамы въ правосла-
вната църква много преди приземаніе-
то на Цариградъ.

Не ще разгледвамъ никакъ да ли ав-
густити прѣдѣстници на любезніятъ ни
самодържецъ сж длѣжни на здравіятъ
си практически разумъ или на други
причини, за дѣто не сж подражали ни-
какъ лудостити на долната имперія. И-
стината е че тѣ не припбрежиха пра-
вителството за да ся занимаватъ за
църквата. Още по малко видѣха ли ги
да измыслюватъ нѣкакви ереси и да ся
мѣчатъ напусто за да распространя-
ватъ други?

Обаче четете описаніето което грѣ-
цити сж правили на себе си въ сич-
кити списанія или дори вижте идея-та
която иматъ още днесъ за бератити

императорски и ще земиме отомански-
ти императори за толко Бизандійски.
Напримѣръ Бизандисъ не притечели до
преимуществовата които Моамедъ II далъ
на грѣцкіятъ патрикъ противъ наши-ти
Българи дѣто изхвърлихъ името му въ
диптицити? Нѣ дѣ сж преимуществовата
които позволяватъ споменуваніето на
имято на патрикътъ въ общити молит-
ви? Поне нѣщо сжществувало ли въ пре-
имуществовата тѣй както ги видимъ у
Хаммера, което да ся отнася на Бъл-
гарити отъ близо или отъ далечъ? Ви-
ждаме ли въ тѣя преимущества най
малкіятъ знакъ на тая мръсна набож-
ность която ще отличава вѣчно Бизи-
тійскити императори отъ другити, на-
божность съ която фанариотскіятъ съ-
чинитель види ся да иска много да на-
рани честъта на Султанити?

« Дипломата на патрикътъ, дума
Хаммеръ 2, 3, стр. 4, бѣше тѣй на-
писана: » Никой да не налага патрикъ
тъ; да не ся обезпокоява отъ нико-
го; и тои и архипоповети, негови по-
мощници да сж отстранени отъ съ-
каква общенародна служба. » Сжщата
диплома прилага Хаммеръ, потвърдя-
ва на грѣцити слѣдующити три пре-
имущества: « Църквити имъ не мо-
жатъ да ся измѣнятъ на джаміи; свад-
бити имъ, погребеніята имъ и сич-
кити имъ други обичаи ще ся уназе-
тъ споредъ обрядити и началата на

грѣцката църква; найпослѣ, Великден-
скити празници ще слѣдватъ да ся
тържествува, и, за това, Фенерскити
врата, сир. въ грѣцката махла ще
стоятъ отворени три нощи. »

Такова е съдържаніето на прочутата
диплома която грѣцити толко пѣти по-
казваха. Както сѣкой види Махометъ II
ся показва не Бизантийски императоръ
големъ лицемеръ набожникъ и големъ
пристъпникъ, нѣ истиненъ Султанъ.

Като съединява, за да употребимъ
израженіята на Хаммера, талантити на
единъ големъ капитанинъ съ искусство
то на единъ правителственъ мѣжъ,
разумѣва и пуждата на обстоятелства
та и отличіето на властити. Общото
богослуженіе на новити подданици
има нужда отъ нѣкакви порѣчителства,
слѣдователно дава ги и ги забѣлжава
въ дипломата на патрикътъ. Нѣ въро-
исповѣдната власть на патрикътъ нѣма
нищо общо съ неговата. Още повече
едно смисаніе отъ негова страна ще
ся погледни толко злѣ отъ християни-
ти колкото и отъ самити мѣзюлмани.

Прочее той не слѣдва никакъ би-
зантийскити заблужденія и не дълбай
ямата на новата имперія въ денътъ
още на рожденіето ѝ.

Отъ друга страна нека добръ го
забѣлжатъ. Въ нея епоха, България
бѣше отъ давна подчинена. Българи
ти бѣха зели отъ Мохамеда и отъ

предимствителни му преимущества и бегати, много по напредъ отъ фанариотити. Има отъ тия преимущества едни които сж ся упазили до послѣдните тия години. Съкога пазени отъ отомански ти императори тѣ сж уничтожиха отъ гръцити. Прочее, не е ли крайно чудно че слѣдъ като уничтожиха преимуществата на Българити, фанариотити изискуватъ упазваніето на тѣхните?

Нѣ какво да заключимъ отъ сичко що ся каза по горѣ? едно твърдѣ естествено нѣщо: то е че Т. В. Султанити твърдѣ добръ разумѣха онова което може или не може самодържавната имъ власть; че никога не сж уничтожавали епископски сѣдалища; че сж непрестанно почитали Църковните правила на християнити че преимуществата които сж дали съдържаватъ нѣща граждански и слѣдователно странни на гръко-българскіятъ въпросъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Августъ 2/14

Противъ думаніята на нѣкой невѣрни скептици, успѣхътъ въ когото стѣпа нашятъ языкъ отъ день на день е чувствителенъ. Не говоримъ за нѣкой лица които съ малко русски или сѣрбски, искатъ да ни убѣдятъ че русизмътъ и сѣрбизмътъ дава на Българскіятъ языкъ повече гиздачина и повече гладчина. Грамматиката дава общи правила; нѣ съкога е истина че изключеніята сж малко много изобилни. Сжщото е и за хората.

Думата е за языкътъ тѣй както ся говори между народътъ и отъ народътъ и тѣй както трѣба да ся пише съ малко много измѣненія отъ говориміятъ и то въ нѣкой неправилности. Прочее единъ таквъ языкъ, туренъ въ точни и разумни правила, ний го нѣмахме и тоя языкъ не угажда на панславистити; тѣ го намиратъ много коравъ и варварски, и ще сж крайно радостливи да го намѣстятъ съ русски и сѣрбски или

друго нѣкое парфчѣ. Членътъ, който е толко сжществено нуженъ за Българскіятъ языкъ, както за сѣки точенъ языкъ, и който е една отъ хубостити и точностити на нашятъ, дращи на ушити на тия пуристи. И за това налягатъ ли му вандаиско гоненіе!

Нѣ да не ся отчаюватъ; языкътъ не ся промѣня тѣй лесно, слѣдъ едно толко твърдо вкорененіе.

Голѣми издирванія сж направихъ отъ нѣколко врѣмѣна врѣхъ българскіятъ языкъ, и тия издирванія, съкога полезни, доказаха още единъ пътъ че нашити учени иматъ на сърце успѣхити и напредваніята му. Грамматикити ся издадоха, особити забѣлежаванія сж съобщиха. По съвършенното слѣдова несъвършенното и ако една граматика, или друго какво да е нѣщо, е била съвършенна прѣдъ двѣ три години, днесъ не е такава предъ една посъвършенена отъ нея.

Искаме да говоримъ за граматиката на Г. Мирковича, сега скоро издадена. Имаме предъ очити си единъ екземпляръ и сме въ състояние да кажимъ нѣщо.

Трудецътъ на докторъ Мирковичъ е былъ, както глѣдаме стѣ съдържаніето, предимтътъ на много издирванія и на непрестанни заниманія, и, можимъ да кажимъ безъ да ся съберкаме, че сичко това не е было напусто. Тоза не ще да докажи че въ грамматиката на г-нъ Мирковичъ нѣма недостатки. Несъвършенството на нашето естество, на човѣшкитъ умъ отговаря доста на това забѣлежаваніе. Недостаткити които срѣщаме въ рѣчевната граматика сж толко малки, щото сж крѣятъ подъ окогто ни и ся сличаватъ предъ другити частити на тоя трудецъ. Тѣ сж канки въ океанътъ и не ги отдаваме на недокопваніето на Г. Мирковичъ, нѣ на слабостта и на цѣлото развигіе на языкътъ ни. Обаче за да не бѣдимъ пристрастни и за да дадемъ случай тия мѣнотии да ся рѣшатъ, ний и тяхъ ще подзеимъ и ще ги забѣлежимъ.

Грамматиката на Г. Мирковича е методическа; долити ни оцѣненія ще го докажатъ. Когато едно нѣщо е методически направено, то ще рѣче че това нѣщо върви наедно и паралелно съ развитіето и естеството на духътъ, на човекътъ сир. не го псириваря и не остава назадъ. Методата добръ направена дава леснотія, помага въ затрудненіята или подобръ съ нея затрудненія не сжществуватъ.

Като прочетохме рѣчевната Грамматика три нѣща ни ся видѣха ново издирани и съвсѣмъ странни на досегашнити ни граматикити предъ Г. Мирковича: 1. Исключеніето на падежити; 2. нарежданіето на глаголити; 3-о Яснотіята и точнотіята на изложенити правила въ сичката книжка.

Ако малко надникнемъ въ свойството на языкътъ си, ще видимъ че въ него падежи не сжществуватъ—на страна измѣненіята на членовети които сж разноокончателни въ почти сѣка областъ. Доказателство за това нѣщо бы было неполезно, толко е истина че падежити не сжществуватъ въ устата на нашятъ народъ. И сека не ся бърватъ въ думити ни; говоримъ общо и самъ тамъ неключеніята, въ нѣкон имѣна и въ личнити мѣстоименія нѣматъ никаква работа тука. Който дава общото правило ще тури и изключеніята.

Слѣдъ това, това като е тѣй, защо да позагаме на Българскити млади излизши пѣща, нѣща които не сжществуватъ? защо мѣнотія врѣхъ мѣнотія? Тѣ иматъ да учятъ други подобри нѣща стѣ падежити. Докторъ Мирковичъ разумѣлъ това и дума въ предисловіето си: «Тѣхното [на падежити] изложеніе като противно на язычното естество, е едно заблужденіе и едно празно затрудненіе за дѣцата.» Свѣтътъ търси лесното, леснотити, за развитіето на умътъ, а ний ги отбѣгнуваме и влизаме въ мѣнотіи! А! ба! Подиграваме ли ся?..... (слѣдва).

Новинити които прѣхне отъ Българія сж до 27 Юлія

Въ Шуменъ училищата ся готвятъ за испитаніе; то трѣба да начне на 30 юлія.

Додѣ учакатъ това училищно тържество шумненскити чорбаджии ся каратъ кой да стани чорбаджия на конака. Два противоположни тарафи имало: тарафътъ на дюгмеджіоглу отъ когото былъ и Г. Рачевъ искатъ да направятъ дюгмеджіоглу чорбаджия и да му платятъ 12000 гр. на година; тарафътъ на Анастасъ Стояновъ отъ когото е и Чолакъ Жеку Х Димитраки и Д. Паню ка-

звать че чорбаджия на ковакътъ треба да бжде човѣкъ богатъ и да слугува на отечеството си безплатно а пари да ся събиратъ за училищата.

И на единти и на другити сж ще да станатъ чорбаджии и да поглотятъ сыромасити. Нѣ послѣднити правятъ желаніята си яхурлукъ отъ млямо родолюбие а другити върватъ отворено. Тая е разликата. Срѣдствата сж други нѣ цѣльта смѣната.

Отъ както ся случиха сплетеніято въ Враца и Плевенъ, между народътъ и владиката Доротей, и по слѣдствие, отъ когото тоя послѣдниятъ, съ върлти си интриги лиши Плевенъ отъ учителътъ му Г. Оджякова. Плевнянскити училища начаха да падатъ отъ день на день. Днесъ това паданіе става по чувствително и на часътъ въ когото пишнѣ състояніето на училищата е отъ най окаяннити. Истинна че Плевнянци хванаха за учителъ нѣкого си И. Владикитъ владшки възпитаникъ, нѣ раскошното му поведене послужи да побърка спчко повече и раниятъ дописникъ ни дава слѣдующити подробности:

Нашитъ града ся е обърналъ вече на огнедишаща гора; жителити веке незнаятъ какво да правятъ и какъ полесно могатъ да я угасятъ. Училищата сж достигнали до степенъ щото неможе да бжде повече. Вы знаете че слѣдъ отхожданіето на Г. Оджякова, мляти съотечественници ся принудиха и цѣниха И. С. Владикина койго ви е веке извѣстенъ и за учителствуваніето и за отхожданіето му. Тоя раскошникъ, владшки възпитаникъ, като пріе директорството на училището бѣше вреденъ да го докара до толко щото Плевнянити ся намѣриха въ чудо, голѣмо чудо.

« Още слѣдъ св. Георгія пропѣди сичкити ученици отъ училището, даде поводъ на човѣцити да нѣматъ почетъ веке камъ никого отъ учителити. Човѣцити го мразятъ не пѣтъ да го ерѣшнатъ и ако бы да го ерѣшнѣ въбой той ся върща назадъ.»

Лѣдва едно численіе на раскошнити и мръснати дѣла на владшкитъ възпитаникъ, които отъ почетъ камъ читателити, не излагаме. Послѣ дописникътъ продължава: « Сичкити Плевняне ше държатъ бѣднѣе когато ся освободятъ отъ тоя владшки храневникъ и ся готвятъ що то когато потегля за пѣтъ сички да зематъ по едно дърво въ рѣка и слѣдъ едно таквось словословіе и такъвъ салтанатъ да го препорѣчатъ на дяда Иларіона въ Ловечъ, който като прочете въ вѣстника, за дохожданіето

му да заключи първо касата санджиги и сичкити съкровища и тай да го приѣмне. Казахъ ви вече, че той пропѣди сичкити момчета, които ся оплашиха повече като ся научаха че той бѣлъ роднина съ Гоморяніе. Сега ся е наелъ да прави давия съ нашити и да си иска сичката плата за цѣла година. — Приложете на тия разбъркотии и карапѣта на двамата взаимни учители Г. Г. Георги и Х. Георги, и ще познайте какъвъ, е огнь въ градътъ ли. Тия господиноци ся каратъ за първенство и до сега става пѣтъ шестъ ажи какъ ся затварятъ училищата.»

Среди такива плаващи които паятъ и упостоявяватъ Плевнянскити училища, нашити съотечественници въ Плевенъ пожелали да дадѣтъ край на огньятъ. Тѣ рѣшиха да наредятъ училищата като турятъ едѣвъ главенъ учителъ способенъ и съ добро поведене. Нека ся надѣваме че ше сполучатъ въ намѣреніето си което предприематъ толко ревностно. Нека ся надѣваме че слѣдъ едно таково окаянно състояніе, училищата нѣмъ ще добѣятъ оная свѣтлина която имаха при Г. Оджякова.

Силистренската Българска черкова ся прави усиѣнно. Селанити, гражданити съгласно спомогатъ като пращатъ едни камени други дърве други друго. Дори и Н. Пр. Ибраимъ паша благоизволи въ добродѣтелната си душа, да подари помощъ за това свято здаіе. Н. П. проводилъ ратайити си отъ чифликътъ съ деветъ кола неговии си и той самъ съ тѣхъ отишълъ дѣто съкатъ каманіето за прозорци и врата, и като накаралъ да ги ватоварятъ съ камани, пратилъ ги на Българската црква. Това като видѣли шестина други мюзюлмани отхождатъ, натварватъ колата си и ги закарватъ на същото мѣсто.

Нашити съотечественници въ Силистра сж дълбоко признателни на Н. Пр. дѣто ги обграждава съ толко добрини.

Балъ-капанъ. — Балъ-капанъ ханъ, защото е и ханъ — е мѣстото, както съкой знай, на Българскити търговци. Тамо сж съкращава сичката търгозия на Българити които сж въ Отоманската имперія.

Балкапанъ не е само търговско мѣсто; Богъ го направилъ академія, семинарія, университетъ, гимназія, лицей. Тамо човѣкъ ся научва освѣтъ търговія за червини и аби, богословія, философія, филологія, книжовность, науки; чорбаджилукъ, межереликъ, егоизмъ; има отъ сичко въ Балкапанъ, освѣтъ здравъ разумъ. И ако единъ базиргявъ

влѣзеше вътрѣ, той бы намѣрилъ много нѣща за прихрана. По злощастіе ный сме въстиваръ,

Пѣтникътъ дохожда въ Цариградъ, слѣза въ Балъ-капанъ, Книжовникътъ отива, Богословътъ отива, само панишанинътъ не отива. Едно врѣмя протестантинътъ помприсваше уедного отъ егонистити. Сичкити които могатъ отиватъ, нѣ на излизаніе съкой съставя по малко отъ ученіето си; на, защо Балъ-капанъ е толко ученъ.

По тая си прочутія, това заведеніе заслужва голѣмо и дълбоко вниманіе. Народи, отворете уши, и выи читатели слушайте.

Балъ-капанъ е въ Цариградъ, вратата му сж срѣщо Тахта-кале, близо при писалищата на азъ, ты онъ, и съдр.

Когато пѣтникътъ слѣзе отъ вапорътъ или отъ конѣтъ отива въ Балкапанъ. Исправенъ предъ вратата му, посрѣщася отъ една тайфа ... кучета, намѣсени съ хората. Едни отъ тѣхъ спятъ, други глѣдатъ, други отиватъ до торбичката на пѣтникътъ, а пакъ други, по остроумити ако има и такива — обикалятъ прасетата на краката му.

По нѣкогашъ тия бодрѣ стражи турятъ сичката махда въ движеніе. Тогава балкапанецъ тѣ безъ да поглѣдни на часовникътъ и безъ да поглѣдни врѣмето, ше ти кажи че чуждо куче е дошло, или че едекъ съ червини носятъ. Въ първитъ случай вѣлната на чужденецътъ ся уважава; въ вторіятъ, сички ставатъ за да посрѣщнатъ мазната стока, да ги виднѣтъ съ какво благоговѣніе слѣдватъ едекътъ, ше рѣчешъ че сж на погребеніе само свѣщи не носятъ.

Нека ги оставимъ да мрѣтъ гладни; Балкапанци не имъ даватъ хлѣбъ.

Пѣтникътъ не внимава никакъ на тия четвърокраки страшнопріимци; съ едно великолѣпно переніе, съ дълбоко страхопочитаніе, прескача прагътъ когото толко души сж трпи предъ него и още колко ше тріятъ отиосѣ! На дѣсно, надъ една ниска врата между два прозорци съкой може да напиши съ едри слова казино, а отъ лѣво бербер-яппа. До сега никой яппо не е писалъ.

Бездѣлнити Балкапанци тамъ вътрѣ проминуватъ динти си: пиятъ кавѣ, пушатъ цигаро, брѣснатъ ся, припиратъ ся ...

Дѣтъ три крачки напредъ, ше ся намѣрнѣтъ между двѣ тамни стѣлби които водятъ въ раятъ: по едно старо преданіе, първіятъ човѣкъ, адамъ ся създалъ въ Балкапанъ.

Балкапанъ е на единайсѣтъ ката, спеченъ населени отъ сажити търговци които сж на първіятъ. Ози кѣйто знай точно пзятіето на аритметиката, ся подсмива, сякаме. Нѣ какво,

десетъ единици по малко, не промѣнятъ въпросътъ. Сѣкога числото 11 което е смалено.

До сега не ся е намѣрилъ астрономъ, нито геометръ да назначи точно края и пачадото на първиятъ катъ, който е и послѣдмѣтъ. Качвашъ ся отъ едната стълба, и незнаишъ отъ коя да слѣзишъ.

Дюшмето на тоя катъ е отъ камани, прости и дебели, Калдаръмъ, щото когато човѣкъ е въ Балкапанъ не може да повѣрва че не ся намира въ нѣкоя цариградска улица. Тая дюшемя обикаля сичкиятъ ханъ. Въ сѣкой единъ канторъ — оданги тамо ся наричатъ кантора — въ сѣкой канторъ ще намѣришъ, като влизашъ отъ вратата една готварница, по втрѣ, нѣколко столове, една дѣв маси за писаніе, единъ одъръ, и тогавъ ще кажишъ това е имъ ваданъкътъ. Нѣ преди да влѣзишъ въ тоя канторъ, трѣба да погледнишишъ нумерото надъ вратата: има нумера които нефелатъ. Защо ли не ся употреби тая система и за жителити на Балкапанъ; по едно нумеро на чедото на сѣкиго, успѣхътъ ще е исполнителски! (слѣдва)

Прочитае въ Гръцкіятъ вѣстникъ « Византистъ »

« Слѣдъ обнародваніето на императорската заповѣдь за отдалеченіето отъ вселенскіятъ престолъ на Г. Кирпиза, нашити единородци нетърпеливо чакахъ да видятъ обнародвана главата на наредити относително за избираніето на новиятъ патриархъ, потвърдени, както ся знай, и пратени отъ честното правителство до патриканата съ приличната заповѣдь. Мислимъ че каймакамътъ и светій Синодъ като пратила до епархіялнитъ архіереи окръжното чрезъ което ги умоляватъ да испратятъ жребити си за избираніето на новиятъ патрикъ, дѣйстви бѣха да го съдружатъ и съ наредити за избираніето на новиятъ патрикъ, що то да ся поведатъ и познаятъ ясно какъ трѣба да ся дѣйствува и коя е тежкната на жребити имъ. Прочее обнародваніето на наредити за които ся говори стана още по нужно щото както ся научаваме, нѣкоп отъ членовети на синодътъ распратили до епархіялнитъ архіереи неподписани писма за да ги подбуждатъ да не пращатъ жребити си, нѣ да искатъ новораздѣждане отъ представителити на народното събрание, като че неприпознавали ушъ съдържанието, и съ тоя начинъ си предлагатъ да нанесатъ смущеніе въ церковнитъ работи и чрезъ това да пристигнатъ адскити си намѣренія »

« За да предваримъ сѣко едно таково предприятие и за да развалимъ като пгаджи на таква лукави постѣпки, съвременно и за да удовлетворишъ любопытството на единородцити си, бързае да обнародваме тѣ нареди непзмѣно тѣй както ся пратихъ отъ В. Порта, ако членовети на Синодътъ и немисляхъ за добро обнародваніето имъ, негли по причина на своити кроежи и предложенія:

ГЛАВА 1.

Нареди за избираніето.

Чл. Въ случай на удовяваніето на вселенскіятъ престолъ, синодътъ на митрополитити ще ся събпра съ членовети на смѣсеніятъ съборъ, и ще избиратъ каймакамътъ, одного отъ митрополитити които ся намиратъ въ Цариградъ, който да носи изисканити титли и ще извѣстятъ на В. Порта чрезъ обща мазбата и удовяваніето и лицето което е каймакамътъ. И слѣдователно по висока императорска заповѣдь, тя ще прати висока заповѣдь толко за избираніето на каймакамътъ кождото за избираніето и на патрикътъ споредъ наредити.

Чл. 2. Като ся испънятъ завѣщаніята на горѣизложеніятъ членъ ще ся пратятъ писма до сичкити въобще митрополити които ся подчинени подъ вселенскіятъ прѣстолъ, за да молятъ щото най много въ четирійсѣтъ дни да испратятъ въ ц-градъ, въ едно писмо запечатано, мнѣніето си за кого отъ архіереити сѣкой мысли съ съвѣстьтъ си, като че носи долозабѣженити и изисканити качества за наслѣдіе на столътъ. Освѣнъ това, ще ся пращатъ особито писма до жителити на долорѣчевнитъ двайсетъ и осемъ епархій, щото да ся мѣчатъ представникътъ имъ мирянинъ да ся намѣри тука въ опредѣленіятъ имъ день за избирателното събрание.

Чл. 3. Подобно и членовети на синодътъ на митрополитити и другити митрополити които ще ся намиратъ по щастіе въ столицата, петъ дни предъ избирателното събрание, ще пишятъ името което искатъ, мнѣніето си въ книга, и като го запечататъ ще го турятъ заедно съ другити които ся пратени отъ възъ.

Чл. 4.—Петъ дни предъ изпълненіето на четирійсѣтъ и единъ день, каймакамътъ-тъ ще издаде поканителни писма до сички онѣ миряни и духовни, които ся опредѣлятъ да присѣдствуватъ, на които ще ся назначи рѣченниятъ день на общото събрание, въ когото, като ся събиратъ сички и като лицата стапатъ точни тогава, вратата затворени ще ся отворятъ и причитатъ жребити

отъ двамина други членове на събранието предъ сичкити членове.

Чл. 5. Сички на които ся паднатъ малко или много жребити ся достойни равно за избираніе

Чл. 6.—Ако нѣкой отъ мпрскити членове на събранието искатъ да предложатъ и други нѣкой лица на които имената не ся видятъ въ жребити, нѣ които обаче ся достойни за патриаршескіятъ столъ, и тѣ ако ся удобратъ отъ третата часть на духовнитъ членове които ся въ събранието ще ся счп-татъ между представенити за избираніето.

Чл. 7.—Като тѣй ся назначатъ имената на представенити архіереи за избираніето ще ся препишатъ въ тефтера и ще го подпишатъ и запечататъ втрѣ въ събранието каймакамътътъ синодътъ и членовети на смѣсеніятъ съборъ.

Чл. 8. Понеже бжднѣтъ патрикъ, като църковно е духовенъ началникъ, и тѣй средство (органъ) на В. Правителство въ извършваніето на рѣшеніята му, относително за свѣтски подлози, за това кождото ся касае за опредѣленіето на снособо лице въ духовни и народни работи, избраніето надлежи на духовнити и на мирянити. Нѣ за да не ся намѣри В. правителство въ нужда да тури въ дѣйстви естественното си принадлежно право да исклучи лицето което съ общо избраніе щеше ся приеме, за това, тефтерътъ на когото ся напишатъ споредъ горѣизложеніятъ начинъ представенити за избираніе ще ся прати изведижъ до В. порта. И ако изъ между назначенити въ тефтерътъ лица, ся намѣряха пощастіе нѣкоп които правителствено не быха ся видѣли способни, тогава В. порта като ги исклучи ще извѣсти патриканата чрезъ тескере, въ двайсѣтъ и четирѣ часове, щото да дѣйствуватъ за избираніето на другити о-стали.

Чл. 9. Когато тефтерътъ за избираніето ся раздѣда, както ся рѣче въ преднѣятъ членъ, отъ В. порта и ся върни назадъ, тогава сичкото общо избирателно събрание духовни были или мирски, ще назначатъ чрезъ тайно жребіе трима отъ неисклученити лица кандидати за равенство на вишегласіето

Чл. 10. Сѣкой отъ сичкити членове на събранието има по едно жребие.

Чл. 11. Като зематъ написанити имена на тѣя трима кандидати духовнитъ лица на събранието ще идатъ изведижъ въ църквата, съ присутствіето на сичкити членове на събранието, и ще азвършатъ обывовеніятъ

обратъ спр. ще наименоватъ чрезъ тайно жребцие, съ молението на св. духъ, одного отъ тримата кандидати, за наследникъ на патрикътъ, като извършятъ църковно църковни обичаи.

Чл. 12. Въ случай на равногласие, въпросътъ ся рѣшава чрезъ жребцието на каймаканинътъ.

Чл. 13. Шомъ като стани избираніето по описаніята начинъ, ще ся направи прошеніе споредъ старіятъ редъ, и ще ся представи на В. порта. Като избраното лице, по повишаваніе на В. порта ся представи право на Н. Величество, и ся испъзни официалното му опредѣленіе и слѣдователно дойде на В. порта тогава ще ся върни съ обыкновеніятъ обрядъ въ патриканата дѣто ще ся извършятъ обичаити. (слѣдува)

Да не ся чуди никой че обнародваме тия пареди. Днесъ наши Българи, отдѣлени отъ гръцката патриканата нѣматъ никакъвъ интересъ да ся занимаватъ съ пейнитни работи. Да свалятъ патрикътъ си, да въздигатъ другъ, това никакъ не ни е грижа.

Едно само нѣщо ни накура да туримъ тия нареди предъ очити на наши читатели: любопитството.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ТРѢВНА

Почетный Редакторе на В. България, имайте добрина, та виѣстете должни редове въ дневника си, които ся отнасятъ до испитаніето въ градеца Трѣвна.

Испитаніята начнахъ на 24-ый юлія. При отвареніето на испитаніето призовахъ сж да присѣтствуватъ сички свещеници, първенци и еснафи. Ученицити раздѣлени на четири класса испитаха сж въ рестоаніе на три дена въ слѣдующити прѣдмети: пространній катихизисъ, черковна исторія, Българска и Славянска граматика, исторія на Турциѣ, Географія политическа, Аритметика, Славянскій Турскій и гръцкій язици — Отговорити на ученицити бѣха удовлетворителни на желаніето на бащици нмъ и на сичките слышатели. Освѣиъ присѣтствието на гражданити при испитаніето имаме честь да видимъ и нѣколко европейци и нѣкой турски чиновници, които бѣха дошле отъ Търново за правителствена нѣкоя работа, и които сами испитахъ ученицити на Турскыя

языкъ, и похвалихъ трудовети и успѣха на ученицити, за една година — Отъ отговорити на ученицити ся показва явно труда и искусство на учителѣт нмъ Ибрахимъ ефенди помака. На 26-ый юлія въ Недѣля при свършваніето на испитаніята, предъ събранія народъ са раздадохъ награди на главния учитель и управитель на училището Г-на кнжия кесарова и на другити учителя и на сичкити ученици за прѣдѣжаніето нмъ отъ страмата на училищнит епитропи и надзиратели, които ся показяхъ твърдѣ ревности и распозени родолюбци; споредъ заслугата нмъ даваме въ знаніе на публиката честнити нмъ имена — епитропити сж: Станчо Балабана и Стаино Михайловъ — надзиратели: Ангелъ Х. Таковъ Х. Иванче и Тодоровъ, попъ Констандинъ Витановъ и попъ Никола и, койчовъ. Обществуто, спередъ дѣлжността си и признателността за стараніята на тѣзи лица за успѣха на ученицити и подкрѣпленіето на общити училищни заведенія, въздади явно благодареніето си, сжщото по признателность отдадохъ и учителити. По голѣма похвала заслужва и сичкото общество Трѣвнѣнско за съгласіето и стараніята шо полага за подкрѣпленіето на заведеніята и успѣха на чадата нмъ. При заключеніята на испитаніята, надзирателѣт училищный попъ костадинъ Витановъ изрече кратко слово: съ което благодари и похвали отъ страята на обществуто, трудовети на учителити успѣха на ученицити, даде отечески наставленія на ученицити, и съ распозителси думи насърчи обществуто да удвоитъ стараніята си за общото добро на мѣстото. За тѣзи поставленія дѣлжествува и обществуто и учителити да благодарятъ на светиня му и да отдадѣтъ покрепитѣ си признателность. Сичката тѣзи церемонія ся свърши съ благодареніе на обществуто, само една случка наскърби учителѣт и надзирателѣт, а то е: че главния учитель и надзирателѣт два пѣти приканяхъ протоіерся Трѣвнѣнски Х. П. Дима да присѣтствува на испитаніята а светиня му не рачи да посѣти испитаніята.

Причината на недохожданіето му не бѣше въ началото никому извѣстна, ако подиръ свършваніето на испитаніята са разуме причината, която той изрѣклъ съ устата си прѣдъ нѣкои и други лица; че не му е было никакъ угодно да глѣда и да слуша новѣт нареди и преданія на училищата, и защото не сж го послушали да въведѣтъ наустинци въ училищата, който методъ скоро изучавѣ

и просвѣщавалъ момчетата: Отъ тѣзи думи на светиня му могатъ да разумѣятъ читателитѣ умѣтъ и достоинството му, и да му дадатъ приличната характеристика. — Отъ наша страна даваме утѣшеніе на светиня му, че никога не ще види непѣлженіето на желаніята си, защото негова методъ, по който сж е той просвѣщавалъ и образувалъ отъ много време с заревентъ, и никога нѣма да въскрѣсни — Ако обича да послуша, ний му даваме тѣзи съвѣти: да глѣда да са съобразува съ времето сегашно и съ умоветѣ и желаніята на народа, отколышното да забрави, и тѣи ще му са отдава честта, която прилпца на годиниѣт му и на званіето, което носи: отгорѣ си, и тогава ще са благодари и той и сичкитѣ му съгражданѣ; защото съ тѣзи думи прави свѣтниня му голѣми врѣды на училищата и дава спѣшка на успѣха нмъ. Ний го молимъ да ся покае и да ся покае и да слѣдува като другитѣ и го увѣряваме, че благодареніе ще ости сж старината си отъ младѣтѣ, които умѣятъ да въздаватъ честь сѣби му споредъ заслугитѣ, а най много на священно лице, което е образъ на народа. И срамно е еще за светиня му когато сичкитѣ неговы сродници и даже сыноветѣ и внуцитѣ му слѣдуватъ добрѣ за просвѣщеніето той да са показва противентъ.

При отваряніето на испитаніето са изговорѣ слѣдующата речъ отъ единъ ученикъ.

Неисказана е радостта ни която усѣщаме като ся удостоиваме предъ вашитѣ лица мили наши родители за да дадемъ отговоръ на нашии трудове, които сме полагали за развитіето и образованіето на умовети ни. Надѣваме са че ще отговоримъ споредъ силити си на вашити старанія, които сте полагали за нашето образование. Като остиамъ измѣненіе въ ништити умове отъ година на година не можемъ да примѣлимъ и да не разумѣимъ предъ васъ вътрѣшната си благодарность за трудовети които сте полагали като сте наредили и укрѣпили нашето училище, отъ което да пріеѣме пища за наше то образование. Не можемъ да не благославямы и ублаживамы памятьта на сичкити оиѣзи лица, наши съотечественници които сж станали и ставатъ причина за подкрѣпленіето на нашето училище и на нашето въспитаніе. Ний мислимъ милѣ родители че повечето между васъ разбирате какъ ученіето и образованіето е источникъ отъ който произлизатъ сичкити дабрини на единъ народъ, разумѣвате, че съ ученіето сж въздига чело-

вънъ до най голѣмо достойнство; ученіето е срдство съ което можемъ ний да сполучимъ сичкити си нужди, и да чикаме отъ него възвышеніе отъ сичкити страни, и тога можемъ да сж наречемъ че сме чловѣци и да мыслимъ че и ний сме достойни да сж причисляваме съ другити народи които сж около насъ. (сѣдува)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Приключеніето което занимава днесъ политиката въ западъ е сѣдующето писмо пратено отъ Н. В. Францускіятъ Императоръ до французскіятъ посланикъ въ Лондонъ, Г. де Персини:

« Сентъ-Клу, 17/29 Юлія, 1860. — Любезный ми Персини, работити ми ся видятъ толко разбъркани, благодареніе на постоянното неповѣреніе отъ Италискіятъ бой насамъ, щото ви пиша съ надѣжда че единъ разговоръ съ отворено сърце съ лордъ Палмерстонъ ще исцѣри днешното зло. Лордъ Палмерстонъ ма познава и когато подтвърдяватъ едно нѣщо, ще ма повѣрва. Е добръ! можете да му кажите отъ моя страна, съ най формаленъ начинъ, че, отъ мирътъ на Виллафранка, имахъ само една мысль, една цѣль: то бѣше да поставя една нова епоха миръ и да живѣя въ добро споразуменіе съ сичкити сили и особито съ Англія. Бѣхъ ся отрекълъ отъ Савоа и Ниція; извъпренното порастуване на Сардинія ма накара да пожелаа да вида съединени съ франція тия провинции сжщественно французски. Нѣ ще попитатъ, искате миръ, и умножявате безмѣрно военни сили на франція. Отказвамъ дѣлото въ сичкити точки. Вонската ми и флотата ми нематъ нищо което да плаши нѣкого. Вапорити ми сж далечъ да посрѣщнатъ дори и нуждити ни, и числото на вапорити не е равно съ числото на платненити кораби които бѣха нуждни въ вѣмьето на Лудовика-Филиппа. Имамъ 400,000 души подъ оржіе; нѣ извадете отъ това число 90,000

души въ Алжерія, 6.000 въ Римъ, 8.000 въ Киша, 20,000 жандарми, болнити, и ще исповѣдате, което е истинна, че отдѣленіята ми сж по смалени отъ предното царство. Единственното порастуване е съставянето на императорската стража

» Отъ друга страна като желая мирътъ, желая и да положя силити на държавата въ най добро възможно положение; Защото въ послѣднити боюве чужденцити видѣха само свѣтлата страна, азъ видѣхъ отъ близо недостаточната, и искамъ да я исцѣря. Това рѣчено, отъ мирътъ на Виллафранка на самъ нищо не направихъ ни то помислихъ което да може да уплаши нѣкого. Когато Лавалетъ тръгна за Цариградъ наставленіята които му дадохъ ся ограничаваха въ това; Старайтесь колкото е възможно, да упазите днешното положение (statu quo), Интересътъ на франція е Турція да живѣй колкото по дълговѣменно е възможно.

« Сега ся случиха Сирійскити убійства, хората пишатъ че сж т добръ расположенъ да намѣря новъ случай за да направи една малка война или да играя една нова роли. Наистина отдаватъ ми много малко общъ разумъ. Ако изведижжъ предложихъ единъ походъ, то е чи чувствувалъ както народътъ който ма тури на главата си и че новипити отъ Сирія ма изпълниха съ отвращеніе. Първата ми мысль бѣше да ся споразумѣя съ Англія. Какъвъ другъ интересъ, освѣтъ онзи на човѣци напана ме принуждава да пращамъ войска въ тая страна? Придобиваніето на това нѣщо це уголѣми ли силити ми? Можя ли да укрія че Алжерія, спротивъ ползити си за напредъ, е причина на ослабване за Франція, която отъ трійсаятъ години, ѣ дава най чистото отъ кръвта си и отъ златото си? Казахъ го на 1852 въ Бордо; и мѣншего ми е днесъ сжщото, имахъ голѣми завоеванія да правя, нѣ въ Франція. Вътрешното ѣ установленіе, моралното ѣ ра-

звитіе, уголемяването на доходи и имать още голѣми успѣхи да правятъ. Има тамо доста голѣмо поле отворено за славолубіето ми и е доста да го удовлетворя.

« Мжно ми бѣше да ся споразумѣя съ Англія относително за средня Италиа; защото бѣхъ сж задѣжилъ съ мирътъ на Виллафранка: колкото за южна Италиа свободенъ сѣмъ отъ задѣженія и не искамъ по добръ отъ да ся съглася съ Англія връхъ тая точка, както и връхъ другити, нѣ въ имато на Небето, нека високите мѣже, положени на главата на Англійското правителство оставятъ на страна бѣдни зависти и неправедни неповѣренія; нека ся споразумѣимъ чистосърдечно, като почтѣни хора що сме а не като разбойници които искатъ взаимно да ся маматъ. Въ кратцѣ, его мыслта ми. Желая Италиа да ся смири, какъ да е, нѣ сѣзъ чужди намѣсванія и монтни войски да можатъ да излѣзатъ изъ Римъ безъ да изложатъ безопасността на Папата.

« Бѣхъ желалъ много да не прави походътъ въ Сирія, и въ сѣки случай даже го правя сая, първо защото ще станатъ голѣми разноски, послѣ боя ся това намѣсване да не тласни напредъ въсточниятъ въпросъ; нѣ отъ друга страна не видя какъ да ся противя на общото мѣніе въ държавата ми, което не ще разумѣй никога какъ ся оставятъ не наказани не само убійствата на християнити нѣ още и изграваніето на консулатити ни, раздираніето на припорецътъ ни, обирътъ на манастирити които бѣха подъ наше покровителство.

Казахъ ви сичката си мысль безъ да крѣя нѣщо, безъ да забравя нищо. Упогребете писмото ми както за добро знаяте. Вѣрвайте на искренното ми прѣтелство.

»подписанъ: Наполеонъ».

Цѣльта на това писмо, както сѣкой види е да сличи или да смали безпокойствата на общенародниятъ духъ

въ Европа и особито въ Англія. Тая цѣль ще се постигни ли? Не треба за много да се надѣваме. Има днесъ друго нѣщо което говори по високо отъ такива увѣренія, то сж дѣлата които ставатъ и които влчатъ правителствата къмъ една страна за дѣто не сж мислили.

Обаче това писмо произвело въ Лондонската преса добро впечатлѣніе и почти сичкити вѣстници показватъ благодареніето си. *Таимс* спротивъ горчивити си разсѣждения, припознава че това писмо дири една почтенна цѣль.

Морнингъ Постъ прави слѣдующити разсѣждения: Днесъ сме въ състояние да туримъ предъ очити на нашити читатели писмото на императорътъ ... Като приемаме съ драго сърце благосклонити израженія които императорътъ праща на Англія не можемъ да не се зачудимъ за толко простіятъ и толко естественіятъ слогъ на писмото. Въ тая послѣдніа години, бѣхме толко навикнали на изученото говореніе, на противорѣчіята на словесата които ся изрѣкоха въ свѣтити, шото истинна страшно ни е да прочтемъ едно писмо писано безъ съмнѣніе подъ вдѣхновеніето на чистотъ, предъ нѣкой отворенъ прозорецъ на Сентъ-Клу, и пратено много скоро до любезніятъ ми Персини». Нищо подобно не сж е видѣло отъ прочутата по-та отправена до «любезніятъ ми Ней».

«Трѣба да е твърдѣ пріятно за Англія да приема примирителни увѣренія изражени съ толко отворенностъ. Най голѣмити изжловци и тѣ треба да съникасатъ че опасніятъ день не е още дошълъ, а оный които, между насъ ся повѣрватъ въ добрити намѣренія на императорътъ, ще ся утвърдятъ въ мнѣніето което иматъ за искренностьта на желаніето му да упаци нашіятъ съюзъ».

Англійскіятъ вѣстникъ дума послѣ че ако Англія съставя волна войска, прави топове и крѣпости то е слѣдствие на успѣхътъ на военната наука и про-

исхожда отъ начинъ съ когото разгладватъ положеніето и сегашната на Европа. Ако боятъ избухнеше, защо Англія да ся намѣри безъ защищеніе? И ако императорътъ не може да противостои на общото мнѣніе, какъ Англія ще противостои когато не си земе мѣрките? Ако искашъ миръ, готви ся за бой, такова е изясненіето на положеніето на Англія.

Долната депеша е съобщена отъ канцеларіята на Неаполското царство въ Цариградъ. «Неаполь 11 Августъ—На 9 сегашніятъ Гарибалдіалцити ся испитаха да излѣзатъ на Алтафлумара, при Регжіо и на Канитело. Отгласнати отъ царскити войски, само 200 излѣзоха. Тѣ сж гонятъ на вѣтрѣ. Жителити сж съвсѣмъ мирни въ сичкити провинціи на царството.»

Въ Неаполь нѣма още никакво промѣненіе въ положеніето. Правителството ся види да е сѣкога въ неявно състояние защото по злощастіе сѣмѣватъ ся за искренностьта на реформити му и на намѣреніята му. Разни слухове ся раздаватъ за пълното испразняване на Сицилія, нѣ това зависи отъ начинътъ съ когото Гарибалди приеме писмото на Викторъ Емануила. То писмо дума че въ случай когато Нааполскіятъ царъ ся склонеше да испразни свѣсѣмъ Сицилія, оставеше волно сѣкой видъ дѣйствіе и ся задлъжеше формално да не прави никакви вліянія врѣхъ Сициліянити, шото тая послѣднити да можатъ съ сѣка свобода да избератъ правителство кое искатъ, ще е по маждо за Гарибалди да напусни сѣкакво предпріятіе противъ Неаполското царство. Отъ друга страна, въ противенъ случай Викторъ Емануилъ не ще ся противи никакъ на проектити на Гарибалди.

По слѣдствие на вижданіето въ Тепличъ, види ся приближеніето на двѣти правителства стигнало съ удовлетворителенъ начинъ, и дава на Германія нови порѣчителства за безопасностьта и вліяніето ѳ, и въ истото врѣмя укрѣ-

пва мирътъ и равновѣсіето на Европа. По злощастіе не знаимъ какви въпроси сж ся разгладали и рѣшили въ конференціята и чрезъ какви срѣдства сж предобили такива добри условия. Казватъ само че Прускіятъ регентъ не ще измѣни нищо отъ вѣтрѣшната си политика и че Австрія рѣшила да слѣдва начнатити реформи, като земе срѣщо вѣрити и народностити едно положение способно за да укрѣпи имперіята вѣтрѣ както и на вѣнъ.

Увѣрватъ че Австрійскіятъ императоръ ще има, въ Залцбургъ, едно вижданіе съ баварскіятъ царъ.

Новинити отъ Сирія 6/27 юлія, казватъ че Н. П. Фуадъ паша начналъ да дѣйствува въ Дамаскъ на 3. До 400 души компромитисани въ послѣднити приключенія, ся изловили, както и едно голѣмо число отъ по главнити граждани. Слѣдъ като ся изловятъ сичкити, извѣдѣніятъ свѣтъ който е съставенъ ще разгладъ грѣшкити имъ и ще изрѣче послѣднето си рѣшеніе. Тишината владѣла въ градъ тѣ когато тая мѣрка сж извършювали; колкото за бунтовниците тѣ сж изплашили предъ рѣшителното положение на офицерити и на воинито които не бы ги смислили ако ся случеше да ся противятъ.

Колонелъ Осмонъ. прателъ за да приготи припаси и мѣсто за французската войска стигналъ въ Беирутъ на 30 юлія. Маюръ Фразеръ прателъ отъ лордъ Палменстона за да направи рапорти врѣхъ турската войска стигналъ и той.

Н. П. Фуадъ паша като пратилъ наставленія относително за французскіятъ походъ, накаралъ Мустафа паша да извѣсти тая повинна по сичка Сирія за да предвари сѣко вредително растѣлкуваніе. Единъ фирманъ ся съставилъ въ когото е извѣстено че по слѣдствие на убійствата въ Дамаскъ франція дава съюзна войска на Султанътъ и че жителити не треба да ся плашатъ, защото тая войска ще

дѣйствува само за да помогни на Имп. Правителство да постигни цѣльта си. Два вапора тръгнаха за Саиди, Яфа и Александрия за да обнародватъ рѣшеніята фирманъ. Беируть, Аленъ, и околностити на Ерусалимъ сж мирни.

— Миналіятъ четвъртъкъ дойде отъ Черно Море една русска корвета и ся запрѣ на Бююкдере, предъ рускіятъ дворъ.

Сѣбакви нѣща и Новини.

— „Негово священност. архидіаконъ Неофитъ отъ какъ ся е влюбилъ съ първѣтъ си пріятелъ Г-жа К. Епиропъ К-вѣтъ жень, станѣлъ е като изумленъ отъ любовь; не знае гдѣ стѣпа; какъ ходи и, какво прави. Варди Ва- да отиде нѣгдѣ безъ него, или да лѣгне да спи, на тоя частъ ся нахожда у г. К. Ами г. К-о не знае ли това, и ако не знае, не може ли да го възбрани?— Знае и може: нѣ той понеже нема плодъ чрева, надѣвася отъ него, и сподучи, скоро ще го видимъ. Пакъ и друго има: намира по нѣкогажъ отъ Архидіаконовѣтъ жѣлтички които распилва по одѣрътъ, за туй си прави оглушки.

„На миналий св. Петра и Павла, кѣто бѣше Ва- въ долинскѣтъ цркви, архидіаконътъ ся падна да служи, споредъ желаніето на празникътъ, той не шѣ; защото пріятелката му не е тамо да го глѣда. Пакъ на вторийтъ день, въ горнѣтъ цркви, облече ся въ най скѣпѣты си одежди, за да ѣ ся яви по-привлекателенъ, и служи. Туй нѣчто дали го не усѣща Н. Б.? — Не можъ да река.

„Въ сѣщиятъ тови день, Влад. кѣто лѣгне по малкъ обѣдъ да спи, спа много и дотѣ спеше той, арх. бѣше подклученъ въ Владыковѣтъ кѣшъ отъ баба Цона, Владыковѣтъ сестра, която му е най вѣрнѣтъ и...

„При сичко това, той кѣто не былъ задоволенъ само съ еднѣ, залѣби си и еднѣ близосѣдѣ, на която имято ще умѣлимъ за сега. Нѣ Г-жа К. не была благодарна да ходи той и при другѣтъ си пріятелъ, за туй ся сърдиза на неге. подобно и другѣтъ дѣйствуважъ противъ нежъ.

„И той, за да примири двѣтъ си едни на другѣ завистливи пріятелъ, на 1-юлия на 8. гы събра на владыковѣтъ бахѣ, направилъ имъ угощеніе и ги примири.

„Ловишь 11 юлія.

—Пишатъ ни отъ Габрово, 26 юлія:

„Хортувалъ сж бѣхъ за спекуляціята на фтишеното сѣмя и че много удариха око тази година тука на нея, по причина на много и разни търговци които надодоха и че голѣмо количество ся надѣваме да падни тази година тука отъ нея стока. Дѣйствително освѣтъ че сичкити нашколи колко то излѣзоха по нашити мѣста ся извадиха на сѣме, нѣ още едно доста голѣмо количество ся нанесе и непрестава да го носятъ отъ разни и далечни страни отъ отвѣтъ. Сѣмѣтъ до 10—12 хиляди оки да ся събире тази година отъ България семе тука (въ Търново и Габрово). Цѣната му отъ първо бѣше излѣзла отъ 1000 до 1200 гр. оката, а сега спадна и почти 7 до 800 гроша ся дава нашенското (баджанското и вѣшнѣто) и до 500 гр. Причината на това спаданіе не разумѣваме коя е, дали че много стока спадна тая година или друга нѣкоя? Знаеме обаче че спекулантити наши сж доста нискорбени отъ това побиваніе и сж на голѣмъ още страхъ да не бы остало да ся испохарчи. Купувачити едни си отхождатъ, други идатъ. Каквото ся осѣща работатаніе спукана. Незнаемъ г. Редакторе, дали можите ни каза нѣгдѣ раванишъ за него, защото и азъ имамъ двѣ три оки, че ако загубя не можъ плати вѣстникътъ?

„Кѣдѣ околитити наши страни ся повили по нѣгдѣ, скакаци, и дори една частъ отъ авангардата имъ допре и до нашити предѣли. Конакѣити стигнаха чакъ до тука, нѣ нѣй имъ дадохме да разумѣятъ че пѣваме нужда отъ такѣва упостошители гости, като върнахме едни отъ тѣхъ и като оставихме други за прихрана на птицити и за играчки на дѣцата.

—Съобщаватъ ни отъ Силистра че испратенного владыкопѣдіе отъ Иди-Питай и съд. не пристигнало до Батаранъ-Чикараноглу и съдр. въ Силистра то отишло яляжшъ въ Тухия и чакатъ за друго по прѣсно.—Чорбаджити отнели владыката и го привлекли на своя страна. Едни отъ тѣхъ рекѣтъ стати съ дявола пріятель дотѣ мишишъ мостѣтъ. Да не ги бутни тоя дяволъ преди да изминатъ мостѣтъ.—Калипетренскити чорбаджии пишатъ да ги рекомандуваме на Иди-питай и съдр. за да имъ ся испрати едни дървени учители, ташладисанъ етеберн, че попъ Чока шѣлъ да го додиза и углади съ ракиената чаша.

—Обявленіе за глобуси, карта и Атласи 1-о глобусъ (сфера) небесни, средня голѣ-

мина има на мѣстото си 12—50 карбовни 2-о Глобусъ земни срѣдня голѣмина, 13; 3-о Генерална карта на Европа, на 4 голѣми листове съ платно 6; 4-о генерална карта на Европа, отъ свѣщниковъ, еднѣ листъ, 1—50; 5-о генерална карта за 5 части на свѣта, 6 листа голѣ форматъ, 8; учебенъ атласъ за всеобща географія на 41 лист. отъ Кузнецова 4—50; географически атласъ отъ Зуева, 64 листа, 5; учебенъ атласъ, отъ Сидова, 63 4—50; учебенъ географически атласъ отъ Дуфора, 34 листа 4.

Б. Д.—които училища обычатъ, можатъ да си пратятъ парити и да занаятъ за санджци и кирія и да пріематъ за скоро връмя желеми-ти вещи споредъ показанна-та цѣна.

Чрезъ Г. Х. З. П. Княжески.

ЖЕЛѢЗНИКЪ (Заара).

—Г. Тодоръ Запряновъ-Ковачевъ, за дохожданіето на когото бѣхмѣ извѣстили, тръгна онзи день за Хаскою. Както сж научяваме той ще остане въ това мѣсто за учителъ.

—Наедно съ Г. Ковачева тръгна за Самоковъ и Н. Высокопреподобіе Г. Архимандритъ Хрисантъ, който ся мая до една недѣля въ Цариградъ по негова особна работа. Архимандритъ Хрисантъ е былъ дванадесѣ години игуменъ на грѣкѣтъ мѣнастырь въ Кіевъ и въ сичкото това врѣмя е былъ настоятель на Българскити ученици, които ся учяхъ въ Кіевскити учебни заведения. Г. Хрисантъ ще ся занимава сега въ отечеството си Самоковъ съ възпитаніето на младежътъ.

— Въ слѣдующіятъ листъ ще обнародваме еднѣ членъ върху Българската іерархія обнародванъ въ еднѣ Брукселски вѣстникъ, който ея занимава за интереси-ти на Отоманската имперія.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Август. 2

Лир. Тур.	Гр.	...	...	112	10
Лир. Англ.	...	...	...	123	
Милицъ...	...	...	...	58	
20-франгъ	...	...	...	98-	
Полъ Имп.	...	...	...	199	20
Медж. бѣло...	...	...	...	22-	10

Прочитаме въ Брюкселскіятъ *Левантъ*, Вѣстникъ на Француски языкъ за интересити на Истокъ отъ 28 Юлія:

«Разногласіята на Българити и на Гръци си сѣ въ сѣстоише, въ тоя часъ най повече, да заслужатъ вниманіето на В. Порты, която трѣба да се ползува отъ двѣшнати обстоятелства за да даде на Българити право да найменува архіереити си и да иматъ най послѣ едно народно духовенство, независимо отъ неопростителното имъ на грѣцкити архіереи.

Единъ пѣтвикъ и единъ дипломатикъ французинъ, контъ де Ферееохъ, който представяше Лудовика XIV въ Цариградъ като посланикъ, ако и извънредностити му да поддигнахъ повече отъ единъ пѣтъ противъ него праведните оплакванія на Дивантъ, ни ся види да е оцѣнилъ твърдѣ добръ Българити въ едно списаніе печатано въ Парижъ на 1714, връхъ вѣсточинти народи. Отъ забѣлежителната конто Контъ де Ферееохъ е събралъ въ България, отъ тогава характерътъ на жителити не сѣ е промѣнилъ; тѣ сѣ сѣкога трудолюбиви, пріатели на благочиніето, отлични отъ нравственити си качества и пълни съ преданность, съ вѣрность къмъ Султанъ.

«Попскаха да кажатъ че Руссія брѣи послѣдователи между Българити, криво е. Спротивъ напредъ кордисанити пзанове на С. Петербургскіятъ кабинетъ, тѣ знаятъ твърдѣ добръ да ся пазятъ отъ двойното имъ което Руссія лага на подданицити си въ името на грѣцкото православіе и отъ авторитетната на русскити царе, безъ да говоримъ за московитската бюрокрація.

«По слѣдствие на войнити въ 1828-1829 1853-1856, нѣколко стотинъ Български фамилии, подострепи отъ една непрестанна пропаганда, напуснаха отечеството си за да ся преселатъ въ русскити провинціи; нѣ повечето отъ тия преселци сѣ върнаха своеволно подъ началството на Султанъ; само нѣколко преселци отъ Молдавска Бессарабія останаха, което безъ съмнѣніе ялятъ.

«Има въ Европейска Турція почти четиръ милиона Българи и единъ милионъ грѣци; тия послѣднити ковадятъ българити че иматъ стремленія за полза на Руссія. То е клевета лишена отъ основаніе. Истина е че грѣцити търсятъ да поселиятъ българити. Но искусни, правятъ пропаганда за интересътъ на онова което наричатъ голѣмата идея, въскръснуданіето на една Византийска имперія. Напраме доказателството на това въ вториятъ томъ на едно списаніе обнарод-

вано отъ Ивана Филемона подъ заглавіе:

«Доказателствата на грѣцкото вѣстаніе.»

Тамо е речено: «Ипсиланти, сѣбли и систематически служители на голѣмата идея, бѣха първо извършили на вѣтрѣ едно много важно дѣло: сѣединеніето на Славянскіятъ елементъ съ грѣцкити по едно само църковно управление. Дѣятелното постоянство съ което ся мѣчатъ отъ нѣколко врѣмѣ да измѣнятъ това сѣединеніе е едно очевидно свидѣтелство на успѣхити на славизмъ. Ако и трудовети които сѣмъ сѣдватъ да сѣмъ видятъ че иматъ на родна цѣль и правото да избиратъ Български епископи, тѣ клонятъ да отдѣлятъ Славянити отъ православната църква пѣ да поставятъ Ипекската и Охридската патриархи, като завѣщаватъ че Българскіятъ патриархъ ще ся удържи въ чинъ си.»

«Българската патриархія установена на 553 год. въ Охрида отъ императора Юстиніана, роденъ въ тоя градъ, сѣществувалъ до 1767 и дори Султанъ Мустафа III бѣше я потвърдилъ, както и предѣстиянити му чрезъ едно особито завѣщаніе вмѣстело въ бератъ на грѣцкити патрикъ Самуила, което завѣщаваше че Българскіятъ патриархъ ще сѣмъ удържи въ чинъ си.

«Ако отпослѣ тая патриархія ся уничтожилъ, тая мѣрка произлѣзе отъ интригити на Ипсиланти, отъ които единъ бѣше първи драгоманити въ императорскіятъ Диванъ. Поведеніето на тоя фанариотинъ и на мнозина отъ едновѣрцити му е, което принудилъ В. Порты да не повѣрѣва вече на грѣцкѣ службата на първото драгоманство.

„Както и да е ще ся зацѣмъ връхъ дълбокиятъ антагонизмъ на Българити и на грѣцити; премиреніето имъ е станало невъзможно. Отъ нѣколко мѣсици, въ сичкити Български църкви, въ молитвити които сѣмъ четатъ въ божествената служба не ся споменува грѣцкити патрикъ; надъ Н. И. В. Султанъ молиствуватъ небесинти благословія. Само това имя ся споменува.

„И това не само въ Българската Църква при Балатъ въ Цариградъ, нѣмъ още въ Туличанската, Спистренската, Шуменската, Джумайската, Разградската, Руссенската, Свищовската, Търновската, Тръвненската, Дръновската, Лясковската и въ двайсетъ други градове които ще е дълго тука да изложимъ.

„Слѣдователно, сякаме че императорското правителство може и трѣба да стесни добрити сношенія на Българити съ В. Порты като въздигни българската патриархія не въ Охрида или въ Ипекъ, нѣ въ Цариградъ споредъ желаніето на четиръ милиона Българи.

Сяко помаювано което претърпи тая голѣма праведна и удовлетворителна мѣрка поврежда обичливите чувства на Българити къмъ В. Порты, и помага на интересити на Руссія и тайнити желанія на Австрія. Слѣдователно, императорското правителство трѣба да бърза да постави колкото поскоро е възможно една Българска патриархія въ цариградъ, за щото вѣроисповѣданіето ся намира въ сѣгласіе съ политическити и примирителнити интереси.»

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Августъ 5/17

Грамматиката Г. Мирковича.

(продълженіе)

—Тѣй Г. Мирковичъ бѣлъ слѣдственъ съ началото си. Като изключавалъ падежити изключавалъ и склоненіята. Друга мѣжвитія толко за памягъта на ученицити колкото и за изгубваніето на врѣмето имъ. Другояче, ето какво щеше да ся случи и какво ся е случавало до сега. Окончанията сѣмъ толко разни, тѣ сѣмъ държаватъ толко изключенія, щото склоненіята трѣба да ся умножатъ сѣмъ разнѣрно съ сѣмъ щити окончанія. Съ тоя начинъ, да ся въобрази сѣмъ кой колко примѣри трѣба да има и съ колко окончанія. Досегашнити грамматики сѣмъ тамъ за да потвърдятъ каквото думаме.

Отъ друга страна, тѣ сами не обаждатъ ли че сѣмъ дѣятъ родъ нѣма други окончанія освѣтъ именителнити на единственното и множественното? И защото тѣмъ прави телета, лице, лица, дѣте дѣца... сѣмъ да ся трѣба да ся турятъ толко склоненія или примѣри колкото измѣненія пріематъ имената? Не е ли по естествено и по здраво да ся кажи че единъ имена правятъ на множественното число тѣмъ други инакъ. Още като пусни няквата на майка си, дѣтето ся науча че тѣмъ прави множ. телета... Колкото за мѣжвити и среднити родове, нѣмъ нѣмъме окончанія на у, а, и, въ единств. освѣтъ въ нѣколко имена които на прѣсти си прочитатъ. По горѣ казахме за личинти мѣстоименія. И треба да забѣлежимъ че никога частното не обема главното.

Обаче, като упазилъ еднакво окончаніе въ женскити имена, Г. Мирковичъ не употребилъ това правило и за членити. Той пише напримѣръ за сичкити падежи жена — тѣ. Нѣмъ ни рече че това го прави тѣмъ за да отличити отъ среднити множественъ. Ако имаше една само отличителна страна, това

мпуваше. Но когато можеше да познаем едно женско име като му приложим м о я, тая...това измънене та на тж остава неполезно. Още един път, тая сж малки работи, и бяхме желали да ги не поддигаме, въ да ги оставим на здравият разум на учителите.

Г. Мирковичъ, види ся, споредъ излаганіе то на едно отъ правилата си, иска Българите да пишатъ д о б р и й безъ членъ и добріятъ съ членъ ... Добрий, и другити прилагателни неусечени сж сѣкога въ опредѣлително значеніе; слѣдователно съдържають членъ. Отъ друга страна окончаніето й не е Българско, и ако предпочетемъ й на і я т ъ впадемъ въ славизмъ, и вървимъ, ний противъ говореніето на явордѣтъ, а г. Мирковичъ противъ началото си: „За предмѣтъ на правилата имашъ говориміятъ и пишиміятъ нашъ днесъ вообще Бълг. яз.“ (предислов.); а ако предпочетемъ і я т ъ на і й, тогава, това послѣдното е излишно, слѣдователно бесполезно.

Преди да мислимъ на глаголитъ които изискуватъ по внимателно надникуване, ще разгѣдаме третата точка която е ясността на правилата. Има едно правило което казва че опредѣленіето на предмѣтити треба да е ясно, да има излишни думи или по малко отъ колкото трябва, да прилича на сичкіятъ опредѣленъ предмѣтъ, да забѣлжи снотеніята му съ другити предмѣти и да го отличи отъ тѣхъ...

Това правило е строго употребено въ грамматиката на г. Мирковичъ. Той не глѣда само да изложи опредѣленіето, нѣ още и да му даде сичкити изискани условіи, щото дори и ученикъ да може да глѣда видѣло безъ помощта на другъ нѣкой. Даване на правилата си една такава ясность, една бистрота яко е допростена, тѣй да кажимъ—дѣто не бива повече и, както презъ водата на едно бистро изворче ся глѣдате каманчетата на дното, тѣй сжщо чрезъ правилата, чрезъ опредѣленіята на г. Мирковичъ, предмѣтътъ ся показва отъ сичкити си страни снотенія и разлики. Това преимущество дава една горност на тая грамматика, горност която никой отъ досегашнитѣ ни грамматики не е достигналъ.

Тѣй напримеръ—и ний избираме примѣрити си между по слабити—какво има да ся подземе въ слѣдующе то опредѣленіе на назначителното прилагателно: „Назначителни прилагателни сж тѣ които назначаватъ, опредѣлять и ограничаватъ пространното зна-

ченіе на сжществителното на което ся отнасятъ.“ Можяхме да изложимъ безъчетни примѣри; нѣ...сичкити правила сж тамъ за примѣри и тогава сички треба да ся приваждатъ.

Това за днесъ нека ся кажи, ще имаме врѣмя да ся върнимъ.

Имаме предъ очити си словото изрѣчено въ Сопотнеското училище по испитаніето отъ Г. Пенова. Предмѣтътъ му е, образованіето на човѣкъ и умното му развитіе предъ обществото. Въ сжщото врѣмя, прие маме подробности за испитаніята и программата на уроцити.

Испитаніята на момчетата сж продължавали петъ дни и предмѣтити били: Естественна Исторія, Реторика съ обучение на разни писанія, физика, Алгебра до логаритми, землеописаніе, Всеобща Исторія, Численица, Стихосложение Литургия, Катихисисъ Св. Исторія, Гражд. землеописаніе, турски, Француски и грѣцки язици. До педесетъ души ученици сж отличили съ доброто си отговаряне. Н. Пре. Отецъ Митрофанъ отъ Сопотъ и митрополитски намѣстникъ въ Железникъ почелъ това тържество съ присжствието си. Послѣдниятъ день на испитаніето станало раздаваніето на награди които състоели отъ книги, вѣнци и похвалени днѣтъ.

Дѣвцити сж испитали на 24 Юлія на Катихисисъ, Първо званіе, Землеописаніе гражданско Повѣст. за св. църква, Българска Грамматика, съчинене, численица -4 прости Дѣлания, чистописаніе и шевъ. Подобно награждане станало и на дѣвцити, съ присжствието на довольно народъ отъ двата пола. Слѣдъ тая подробности дописникътъ ни прилага: „Тоя успѣхъ и напредѣкъ на училищата ни, който предвари и надмина нашия надѣжди, имаме да го отдадемъ признателно на неуспинно то стараніе на главніятъ ни учителъ, Г. Ю. Веневъ който сполучи да вдѣхни съревнованіе и на ученици и на подучителити. Особно ще благодаримъ и на учителката си, която сичко стараніе положила за да съобрази училището си съ мѣжкото.“

Още една дописка върхъ злото състояніе на Ловчанскити училища. Тѣ бѣха сж предади въ ръцѣта на младити за да ги наредають, нѣ чорбаджити и особито нѣкойся Х. Чойко настояникъ на църквата правятъ напреставни препятствія. Този Х. Чойко дукалъ че младити щели да изядатъ парити и зело че ги исхарчили за негоденъ нѣща

Види ся че другити чорбаджии, по ливаци отъ него, го насърчовали въ това му предпріятіе и му давали предцината. Останатиятъ учителъ, сж казали да го извадятъ. Тѣй, днесъ за днесъ училищата въ Ловечъ сж въ най окаянно състояніе и не способни да даждѣ никакъвъ успѣхъ въ науката.

Бѣхмѣ говорили че Габровци казиджа рѣшили да идатъ на Търново и да явятъ формално на Григора и на мѣстиятъ мезишъ че не го припознаватъ за нищо, и да го накаратъ да остави митрополіята като Българска за да намѣстятъ на сѣдалището и другъ нѣкое лице, Българинъ. По причина на нѣкой частни обстоятелства това още не сж извършило; нѣ рѣшеніето на жителити не е паднало.

Имаме предъ очити си едно писмо отъ страна на бацшиската община до цариградската община при Българската народна църква. Бацшискити жители подтвърдяватъ че не познаватъ за нищо грѣцката патриарха и слѣдователно грѣцкіятъ владика Порфиръ и ся надѣватъ за скоронното въздиганіе на единъ Българ ки патриархъ.

БАЛКАНАНЪ

продълженіе.

Онова което наричатъ кантори служатъ за спалня, писалище, и въ нужно врѣмя, за синагогъ, дѣто малки фарисейски събори ся отварятъ.

Срѣщо тая кантори, предцината е заградена съ кафе съ приличенъ на оизи на една тжмница. То сж прозордити на балканскіятъ сезонъ. Отъ тамо ся глѣда въ единъ дворъ, мръсенъ, нечистъ и който, особито голѣмъ, испарява отератителна воня. Около тоя дворъ, често пѣленъ съ хора: купувачи и продавачи, съ единъ сайвантъ дѣто сж патрупани кожти съ чирвишити, лойта, и пастърмата. Колкото за абити и другити тапаня стока, тѣ лежатъ въ садонѣтъ или подобръ, нѣкой отъ балканци лежатъ на тѣхъ. Даватъ имъ това отличие, не знаимъ защо!.....

Въ редѣтъ на тая сала ся намира и входѣтъ на общата одал сир. мѣстото дѣто сж държатъ засѣданіята на тоя съборъ. Нѣ пазимъ ся да не забъркашъ патеката. Има друга на сжціятъ редъ, и почти близо при оная която води въ съборѣтъ. Ако си нещастенъ да развѣшишъ нумерата и възвѣшъ въ 100 изгубенъ си. Въ това послѣдне да ся рѣшаватъ нуждити и бързити въпроси. Единъ отдавнашенъ учителъ въ Българското училище въ цариградъ имаше правда да

яричя сѣко нѣщо по ниято му, зашо Балкапани не направятъ сѣщото. Нѣкой замаятъ чужденецъ ще забърка шелкити и вѣсто да иди въ съборътъ, не шели вѣзти другади? Днесъ като сичко върви на реформи зашо една такава реформа да не се спъналъ!

Жителити на Балъ-Капанъ сѣ най доброшастинити и въ истото врѣмя най злошастинити отъ много страни. Една претенция имъ сѣкога гложди сърцето както червеятъ дървото. Отъ душата на човѣкътъ до естеството на животното, отъ християнската вѣра до идолопоклонството, отъ раятъ до пакълътъ, отъ Адама до тѣхъ, тѣ сѣ въ сѣстоишѣ сичкото да ти кажатъ. И не ти оставитъ врѣмя поне да ги попиташъ. Отъ чорбаджиятъ до слугата сички сѣ учени и ако попиташъ балкапанскитъ каведжия, и той може да ти кажи нѣщо за Българскитъ въпросъ. Тѣй Балкапанъ минува ли за пазоръ на свѣтлинити ксѣито грѣятъ и ше огрѣятъ единъ денъ Българскитъ народъ и жителити му за ороповѣдницити на тѣя свѣтлинѣ.

Тѣ сѣ распоредени на чегерн класа. Първиятъ классъ е съставенъ отъ чорбаджии Егоистити, вториятъ обема непосредственити мекерета, въ третиятъ сѣ конетата, и най послѣ четвъртиятъ нѣма име, въ когото балкапани варчатъ плурета смѣсени съ нѣколко абаджии. И на главата на стикити тѣя класове е Г. Бурмовъ, чорбаджиската начавра. Сички иматъ по една служба: чорбаджии ти да заповѣдватъ и много пакти да имъ заповѣдватъ, вториятъ классъ да дума еветъ и нищо повече и когато егоистити ги нѣма тѣ имъ сѣ представницити. Тѣ назагатъ мѣчяние на мѣтежити и дудоглавити два класове. Отъ тѣя страна тѣ влизатъ и въ първиятъ классъ, нѣ само вечеръ.

Колкото за конетата, тѣ думатъ еветъ и юкъ, нѣ повечето юкъ. Когато го рѣчатъ, нѣма средство да ги овърнишъ, треба да ги благодаримъ ако не искашъ бѣда. Тоя классъ е най мѣчятъ да се подчини на чорбаджиското и мекерилското нго. Дириятъ классъ върви противъ сичкити и съ сичкити. Не му казвай това и онова; врѣмято ти е изгубено. Никога не ще да върва и никога не ще да не върва. Сичко е за него добро и сичко е зло. Ако кажатъ, напримѣръ че оны е лошъ, ще кажи лошъ е; добръ, добръ е. Ако ся каратъ, радва ся; ако ся сърдятъ, смѣ ся, ако ся биятъ, помага. Тѣй неговътъ животъ ся истичи въ непрестани противорѣчїа.

Презъ денътъ чорбаджии владѣятъ; царуването на другити класове е вечерята до дѣ сѣмни. Треба да ги види човѣкъ колко сѣ радосни. Едатъ, пиятъ, пушатъ играятъ, четатъ препиратъ ся и..... по нѣкогашъ ся по побиватъ. Въ това е извѣрлено примежди което не ся случва сѣкога. Вънъ отъ тамъ и когато нѣкой дяволъ не го допесе тѣ играятъ, свирятъ, пиятъ и тѣй давятъ почетъ на народити на обичай и нрави. Минува още ако ся поскаратъ за нѣкой вѣронеповѣденъ въпросъ, за паната, на примѣръ, за напичашити. Колкото за грѣкитъ патрикъ тѣ не си хабятъ думити и не си трѣятъ жабити. Сѣятъ тамъ, сегнѣ тогнѣ, изхвъркнута нѣкой дума и за врѣхъ него, нѣто е за да отдадатъ честь на брадата му или да и принесатъ приличното благовоиѣе яко кадило предъ нея.

Не отивай да имъ казвашъ че сичко което ся пишѣ или говори въ газети, книги нѣ е непознато. Ще ги намѣришъ толко просвѣтени, толко учени колкото Есеповата сврака. Когато Г. Бурмовъ сѣдѣи предъ вратата съ едно мухаллеби въ ржката, и когато Балкапани го оградятъ, научи ся че стоишъ въ една академїа. Огидѣи почетъ на това събрание и ся замани.

Такава сѣ балкапани въ вънкашното и вътрешното поведѣиѣ съ тѣхъ си. Ще ги видишъ въ домашно имъ поведѣиѣ и въ онова съ чужденцата. (следува)

—0—

Наредити за избиранїето на грѣкитъ патрикъ.

продължениѣ

ГЛАВА II.

Качества на представницитъ за избиранїе.

Чл. 1. Избрания за да наследѣи патриархътъ, трѣба да е по възрастенъ отъ сичкити архидерен, и да е управлявалъ непорочно поне седмъ години нѣкоя епархїа.

(Бележка: Непорочно да е управлявалъ! ще ся намѣри ли бари единъ само. (Ред. на България)

Чл. 2. Трѣба да има исповреждени прави въ обхожденїето, да е образованъ, и ако е възможно повече отъзнанїето, което знанїето му изискува ако ли не поне да познава цѣло-църковниги знанїа и канони отъ първиятъ му животъ да е доказанъ назителъ на вѣронеповѣднитѣ догмати и на свѣщеняги предавїа. И като началникъ на православната църква, и духовенъ баща на сичкити които вѣрватъ въ тѣя вѣра, още и като възелъ на

единството между митрополитити които сѣ подъ тронѣтъ му както и на другити независими православни църкви, да е способенъ да нагѣдва и защищава горѣщо, съ слово и дѣло, вѣрата въ сѣко врѣмя и мѣсто и обстоятелства, за цѣто духовната часть на църквата такъва изискува.

(Нѣй знаимъ, и нещѣмъ грѣкитъ събрание да ни го казва че такъвъ трѣба да бѣди не само патрикътъ, нѣ и сичкити епископи и попѣкогашъ и попове въ едно отношенїе.

Нѣ за подиграване на църковнитѣ закони и канони, за присмѣхъ на самити горни нареди, невъзможно е човѣшки и божественно невъзможно, да ся срѣшѣи нѣйдѣ, въ пакълътъ было, единъ такъвъ светецъ съ неповредени прави, образованъ поне въ църковнитѣ канони, баща на християнитѣ, защитникъ и покровителъ на вѣрата! Попитай ги сичкити тѣя пъртове, отъ главата до петѣта, знаятъ ли що е нрави, канони, църква! знаятъ ли поне символътъ на вѣрата! не събрахме я. Знаятъ го и го четатъ като многоголѣмѣи славен. И ако ги знаяхъ... съ кой начинъ ги изпълнаватъ? ... Адска срамота за тѣхнїагъ геносъ когото толко въсхищаватъ! Нѣ нека слѣдваме:)

Чл. 3. Понеже патрикътъ, освѣнъ дѣто е голѣмъ духовенъ началникъ на вѣсточната църква, е длѣженъ да извършова сичкити съдържани прѣдмѣти по слѣдствие на прѣмуществата които В. Султанъ Мехмедъ подарѣ а други славни голѣми царѣ уважиха и днешнїагъ ни държавенъ царъ благосклонно потвърди. И понеже по слѣдствие на тѣя въ нѣкой подлогъ патрикътъ е средството на В. Правительство въ да туря въ дѣйствиѣ заповѣдити му, за това потребно е избранїагъ патрикъ не само да има горѣизложени качества въ още и повѣренїето на В. Правительство което треба да потвърди избранїето му. Още и да е способенъ не само и отъ кѣмъ духовниги работи и да познава не само канонити и редѣтъ, нѣ да минува за почетъ и да има повѣренїето на народътъ и на кѣсо да ся отличава съ качества и лична честь която почтенното това положение изискува. Още и да е още отъ врѣмято на баща си подданикъ на царството.

(Сичко това е добро и хубаво до-

казва искусството на ония които го сж направили. Нищо нѣмаме да кажимъ нито една запята нѣма да кажимъ да замѣнятъ съ точка. Нѣ личната честъ! нѣ общенародната честъ! нѣ народното повѣреніе!! Сичкото това е добро за писаніе. Въ една правствена книга, а не тука. Дели Матей на припѣръ и сичкити други отъ сжщото гѣрне, ще ся погаврятъ и ще си замѣнятъ. Това ще го направи кой да е човѣкъ. Наистина ли казватъ че избраниятъ треба да има такива качества? Ако не бѣха ни предизвѣстили че това сж наредити на едно събрание което държа двѣ години засѣданіята си, дѣйствително, ный быхми рѣкми че това сж прикалени извѣрности. Защо толко лицемѣрие въ душата на беззаконници!...)

ГЛАВА III

Лично съставяне на избирателното събрание.

Чл. 1 Избирателното събрание ся състави отъ духовни и мирски.

Чл. 2. Отъ духовните сж членовеци на синодѣтъ, съ митрополитити които по случай ся намѣрятъ въ столицата. А иракійскитъ митрополитъ, понеже е старъ обичай да дава той патришката тояга (сопа) за упазване на тоя обичай като го поканятъ ще ся намѣри и той.

Чл. 3. А мирскити сж слѣдующи: 1-о трима отъ по значителнити служители (нуріета) на патришката: тѣ сж голѣмѣтъ зоготетъ и двама други съ него; 2-о членовеци на смѣсеніятъ съборъ; 3-о трима отъ постарити които носятъ политическа стѣпень, отъ първата до втората, и двата отъ оныя които иматъ военна служба миралаи и трима отъ политическити амплотити; 4-о Самоскитъ управителъ ако ся намѣри въ Цариградъ, ако не, представникътъ му; 5-о тримата представници на подунавскити княжества; 6-о четирма отъ по ученици хора; 7-о петима отъ търговцити; 8-о единъ отъ сарафити; 9-о десять отъ отличнити занаятчии; 10-о двама отъ еноріити на градѣтъ и на околностити; 11-о двацѣтъ и осемъ отъ спархити: кесарійска, ефесска дракідиска, Кизикска, Никомедійска, Никейска Халкидонска и Дерконска, Солунска, пелагонійска, Боснишка, Критска, трапезонска Ларисса, Пловдивска, Сересска, измирска, метилинска, варненска, Търновска, Едирлеска, Амасіоанійска, Бруска

видинска, Софійска, Сакъска, Скопска, Ипсидійска, Кастамонска. Правото на избираніето ся дава на подданицити на държавното царство.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

1860 Юлія 16-й ГАЛАЦЪ.

На връщане изъ Българскити колонии въ Молдовѣ, заминахъ вторый пѣтъ прѣзъ Галацъ и ся запрѣхъ на нѣколко дена чрезъ работѣ-тѣ си. На първото си заминаване Ви прѣддохъ нѣколко новини за тукашнѣ-тѣ Българскѣ черковѣ и училище.—Това истото ще повтора и днесъ, като ви кажа че ся пренося вече матеріалъ и ся стоваря на купенното отдавна мѣсто и скоро ще ся почене и само-то строеніе на черковѣтъ.—Сичко това добро и прекрасно! Но какъ ще ся посрѣшне съ упомянатити старанія на Галацкити Българи тѣхнитъ постѣпѣкъ на тѣзъ годишнити испитанія? Азъ не помнѣхъ извѣстіето на преминалѣтъ години за тукашнити испитанія, и щѣ ви предамъ, що годѣ, за тѣзъ годишнити, на които и бѣхъ честитъ да бѣдѣ пригласенъ. Тѣ сж извѣршихъ завчера на 14-й юлія, въ опредѣленното отъ правителството число, съ слѣдующіятъ начинъ: най напредъ ся испитахъ дребнити ученици на чтеніе и писмо отъ Български и Молдавски язици, и послѣ по голѣмити ся испитаха отъ св. Исторія, Българска и Молдавска граматика, Географія и Аритметика.—Сичкити голѣми ученици ся отговорихъ отлично по сичкити прѣдмѣты, и на двата языка.

Но особено сж отличихъ трима ученици именно—Иванъ и Георгій Добровичи и Велико Енчовъ. На испитаніето присѣдствувахе опредѣлений-тъ отъ Правительство-то Экзаменаторъ—Тукашнитъ протопопъ Отецъ Захарій—родомъ Българинъ, кой-то ся яви въ опредѣлено-то време и на свършване раздаде на по прилежны-тъ ученици нѣколко книжки

на разни язици отъ своѣхъ старнѣ. Освѣнь Экзаменаторъ-тъ, присѣдствувахе и русскій-тъ комисаръ, а отъ Българскѣ-тѣ общинѣ не ся яви ни единъ на испитаніе-то.—Наши-тъ Българе ся извинявѣтъ, че си имали работѣ; но нѣкои отъ тѣхъ намѣри-ли врѣме да посѣтътъ Гръчкото училище на испитанія-та. Тука пакъ имаме случай да похвалиме наби-тъ Ибралиски съотечественици защото Г. Милановичъ, като дошълъ случайно само на нѣколко часа въ Галацъ по работѣ-тѣ си и узналъ за испитаніе-то; тосъ часъ ся яви въ училище-то и присѣдствува около два часа.—Освѣнь нѣговѣ милостъ прѣдъ нѣколко дена Г. А. Кановичъ, съ нѣколко други Ибраилци дохожда нарочно въ Галацъ и преседѣ нѣколко дена, за да присѣдствува на испитанія-та въ Гръчкото училище, въ което ся воспытватъ негови-тъ сынове.

Като неудостой ни единъ отъ членовецѣ на общинѣ-тѣ испитанія-та съсѣ свое-то присѣствіе, и, като немногото посѣтителѣ бѣхъ чужденци; то и учитель-тъ Г. Каланджіевъ произнесе приготвенъ-тъ за този случай речъ.

Единъ пѣтникъ.

ТРѢВНА

продълженіе

Сега вече любезни родители настала такъво време щото безъ образованіе никой човѣкъ не може са надѣя че ще приише лѣсно живота си. Онова просто врѣме са мина; и много грѣшатъ оня, които мислятъ, че съковетъ имъ могатъ добръ да живѣятъ и безъ ученіе; но които това мислятъ зѣ сж излъгани, защото незнайтъ времето, въ което живѣйтъ. Добръ разумѣвате, а по добръ осѣщате нуждытъ сегашны за живота ни; и глѣдате добръ ученытъ европейцы съ лѣслотин придобивахъ нуждытъ за живота си, а емы станали съ простотата си тѣмъ като орждія, защото незнайтъ срѣдствата, съ които да можимъ лесно да придобивамъ нуждытъ за препитаніето си, но работимъ и са трудимъ за улѣсеніе на странитѣ; но за да можимъ тѣзи добринѣ да обѣримъ въ наша полза и улѣсеніе, нужно е имѣтъ у-

ченіето и образованіето. И тъй любезни родители и съотечественици, въ дълбокъ сънъ сме заспали и не можемъ да видимъ и опънимъ богатитѣ дарбы на щастіето съ които на е Богъ дарилъ; не можемъ да познаемъ и да са наслаждаваме съ добринитѣ и плодѣтъ на нашето отечество, не можемъ да видимъ и да чуимъ какъ се промѣнува свѣта около насъ въ образованіето, а ний сме останали най дърни отъ сичкитѣ. Трѣба да са пробудимъ отъ този дълбокъ сънъ и да благодаримъ Бога, че на е избавилъ отъ оніа, които тогкова столятъ прѣчихъ пътъ-а на нашето просвѣщеніе, и които немилостиво тѣпчехъ напата народностъ, и желаяхъ да ѝ замѣнятъ съ тѣхната. Слава и благодареніе да въздадемъ на честно-то наше правителство, че ни е дозволило да достигнемъ и най горния степенъ на просвѣщеніето и образованіето, само ако желанимъ да сполучимъ най украсенъя венецъ, съ кой-то са гордѣли други-тѣ просвѣщени народи. Кога-то е тъй; ний трѣба согласно да са старанимъ за да пристѣпимъ кой часъ понапредъ къмъ просвѣщеніето, и да вървимъ постоянно къмъ нашата добра будущностъ. Не мислете любезни родители, че кога-то е човѣкъ само богатъ може да живѣе и безъ образованіе; това никога да не вървате; защото-то богатство-то, кога-то не е съ образование наикитено и утвърдено не е никога постоянно. Чували сме за много наши съотечественици, че били много богати, а сега ни гласъ ни трагъ не е останало отъ тухно-то богатство. Макарь и да мислимъ пѣкой, че ученіето и просвѣщеніето може да бѣде вредително, по никога да не върва, че ще са избави отъ простота-та, и че ще украси себеси съ най драгоцѣнно-то нѣщо «ученіето» (сѣдва)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

По слѣдствие на Сиріскити приключенія Франция и Англія предложили да стани едно съгласіе чрезъ което да ся пратятъ Европейски войски на мѣсто дѣто станаха тѣя кръвопролитни сцени. На трети Августа една конференція ся събрала въ Лондонъ, и изработила единъ протоколъ когото пратила до разни сили да подпишатъ. На 4 сжніятъ мѣсецъ представители сж събрали въ Парижъ за да го подпишатъ. Тоя протоколъ обявява че походътъ става по желаніето на В. порта и наредити му ще ся турятъ въ дѣйствиѣ извезднѣжъ слѣдъ подписваніето му.

Съгласіето ся съставяло отъ шестъ членове които рѣшаватъ че смисаніето на силити ще ся продължава до когато В. порта го види за нужно; сич-

кити военни дѣйствиѣ, както числото на войскити ще ся определи отъ напредъ. Споредъ обявеніето на лордъ Жонъ Руссела тѣ ще ся съставятъ отъ 12,000 души, половината французи и половината англези. Силити ще ся ги обдържатъ сами, споредъ съкоя явностъ протоколътъ ся е подписалъ защото една депеша отъ Лондонъ 1/13 Августа потвърждава че походътъ трѣгналъ и една друга отъ 11, извѣстява че французката войска трѣгнала за Сирія. Депешити говорятъ за единъ другъ протоколъ който канялъ В. порта да изпълни обязательствата които зема въ 1856.

Като Европейскити сили зематъ мѣрки за да въспрѣтъ проливаніето на кръвта въ Сирія, Н. П. Фуадъ папа изпълнява заповѣдити на Н. В. Султанътъ. Говорихме за единъ циркуляръ когото Н. П. испратилъ по разни градове изъ Азіа за да умири духовети връхъ Еропейскіятъ походъ Циркулярътъ ся испратилъ въ Кюрдистанъ, карпутъ, Моссулъ, Багдадъ Марашъ, Адана, Сивасъ, Атора, Трапезонъ, Ерзерумъ и до главніятъ комендантинъ на Анадолската войска.

Новинити отъ Бейрутъ извѣстятъ че между по главнити виновати сж намиратъ Куршидъ паша, управителъ въ Бейрутъ, Ахметъ паша управителъ въ Дамаскъ, Ахметъ ефенди Емлакмери, Вазфи ефенди, кехая на Куршидъ паша, Османъ бей, затворенъ въ желѣза, защото предалъ християнити на Друзити; Абделъ Есламъ ага, воененъ каймакъ на Дайрелъ Камаръ, Чахиръ ефенди и двама бинбѣши отъ Дайрелъ Камаръ. Войницити които тѣя послѣднити командували сж пратили вързани съ единъ вапоръ.

Новинити отъ Нишъ 5/24 юліа даватъ подробности за дѣлата които Н. В. В. Везиръ извършилъ въ тая частъ на имперіята. Н. В. стоялъ на Шаркюй, до 22 юліа. Ето какво дума дописката:

« Шаркюйскіятъ митрополитъ Анти-мъ който отъ три дни бѣше запрянъ,

ся убѣди за обезчестеніе връхъ лицето на момичето на ими Като, за притеснителнити дѣла противъ мпозина попове отъ епархіята му и противъ жителити на селата които сж подчинени подъ духовната му власть, за несправедното диганіе отъ пари връхъ попъ-тъ Манчель отъ село камекъ: дѣла въ формално противорѣчіе съ законити на имперіята и съ завѣщаніята на императорскіятъ фирманъ когото има.

« Сжщо, протопопътъ Константиносъ, отъ Шаркюй, сж позна виноватъ че обезчестилъ едно момиче Българче на име Мико, което направилъ да пометне и погубилъ дѣтето.

Въ тоя случай бабата, музюманика на име Елиасъ, ся запря и сѣди: тѣ ся позна за виновата че дуйствувала връхъ момичето да мѣтти до накарваніето на попътъ Константиносъ. По слѣдствие на това разгледваніе което ся надълго слѣдува, рѣченіятъ архіерей и протопопътъ ся убѣдиха че преди почти една година, искали да развратятъ нишскіятъ управителъ, Зейнелъ паша, съ цѣлъ да извършатъ тѣя съблазнителни работи.

« Обявиха ся помощници и съучастници въ вината на развращеніето на единъ правителственъ чиновникъ, музюманинъ Термане, съвѣтникъ на Зейнелъ паша и християнинътъ Красніятъ Іорги, членъ на нишскіятъ съвѣтъ и душа на Зейнелъ паша въ такива работи.

» Митрополитътъ и протопопътъ ся испратиха на 28 юліа за Цариградъ съ добра стража, за да имъ ся наложатъ крайното осжждение чрезъ органътъ на способнити начялства. Въ деньтъ на тръгнуваніето си, архіереятъ наименова единъ векиличъ за особни ти си работи и за да отговаря въ други разни дѣла, които му сж наложени, и които треба да ся разгледатъ и наредятъ предъ мѣстніятъ мезлишъ. Наимонова още и единъ нѣмѣстникъ връхъ епархіалното сѣдалище за духовнити работи въ които градскити начялства не ся мѣсятъ.

Зейнелъ паша, въ тъмница отъ повече отъ петнайсетъ дни, съ свое си признаніе и слѣдъ като слуша свидѣтелството на мнозина свидѣтели, почтенни, изъ между християнители, ся припозна виноватъ за вѣроломство и лихоимство въ обезчестеніята за които ся говори и погорѣ и въ много други управителни работи. Обявиха ся подобно лихоимци. Махмудъ ага, Шаркойски мюдюръ и Шакиръ ефенди, управител на вакъфити въ Нишъ. Тоя послѣднѣтъ, освѣнъ вѣроломствата му, е убѣденъ за преправяніе на чуждо писмо. Тримата горѣпомянати чиновници мюзюмани ся отправиха за Нишъ за да ги испитватъ изново, да разгледатъ сждатъ имъ и да изрѣчатъ рѣшеніето което ги осжда.

« Мнозина други пакъ владени, между които Вели бей, едновременно мюдюринъ въ Шаркой, Иусуфъ бей отъ Берковца, събирачтъ на данацити въ Лясковца, арнаутинтъ Дестакъ, убѣденъ за убійство, и разни други злодѣйци които надлежатъ на сждата категория и които по заповѣдъ на Мехмедъ Къбръзлъ паша ся заведоха въ Нишъ, ще ся осждатъ слѣдъ малко.

« Слѣдствието което произведе врѣхъ жителити тая мѣрка е дълбоко и остава драгоценни знакове.

« Нѣкой си Чала, Български чорбаджія въ селото Доберднлъ, събралъ отъ селянити около 25,000 гр. ушъ за разноски на гостити и пѣтници които минавали презъ селото. Една комисія която ся състави по заповѣдъ на В. Везиръ, доказа чорбалжіятъ виноватъ и слѣдъ като го туриха въ тъмница, разгледватъ сега смѣткити му. Чала и шесттъ му събратія ся осждаха да дадѣтъ на селянити 11,432 гроша».

Сѣкой види правдината която ся отдава отъ Н. В. В. Везиръ на оныя които сж притеснени и наказаніята които ся налагатъ на злоупотребителити. Днесъ е врѣмято на правдинити

щастливи оныя които ся показуватъ. Както го казвахме още въ началото сѣкой отъ Султановити подданиници има сѣкаква свобода да представи жалбити си за каква да е работа. Писмата отъ Едирне увѣряватъ че Н. В. В. Везиръ ще иди слѣдъ малко въ тоя градъ. Идяніето му сж извѣстило отъ единъ неговъ офиеринъ.

Английскити вѣстници слѣдуватъ да критикуватъ писмото на императора Наполеона, и оцѣняватъ че тоя писмо ще потвърди доброто съгласіе което сжществува въ взаимнити намѣренія на двѣти сили относительно за останаліятъ въпросъ и ся надѣватъ че английскіятъ народъ ще потвърди примирителнити предниия които му сж направени.

Франфорскіятъ вѣстникъ обявява съ много достоинство и голѣма искреностъта ще е много неправедно да отласна въ примирителнити увѣренія дадени съ толко ясенъ начинъ и че треба да ся приематъ съ сжщата искреностъ съ която сж направени за подкрѣпеніе на тоя обявеніе той дума че ако императорътъ ся лъжеше че ще приеме народити съ помощта на лжи, противодѣйствието което бы послѣдовало, ще му стани по вредително отъ сичкити произведени мечтанія.

Колкото за вижданіето на Тепличъ, Г. Шлаиничъ обнародвалъ едно окръжно врѣхъ тоя подлогъ. То дума че добротасинити слѣдствія на Баденската конференція сж допълнили отъ оная на Тепличъ; че цѣлостта на нѣмската земя ще ся упаци. Окръжното свършува като дума че не може да ся въобрази добрата надѣжда за едно пълно споразумѣніе врѣхъ сичкити европейски въпроси. Обаче замѣлява сжществуваніето на нѣкой особити завѣщанія.

Въ тоя случай ето какво дума горѣпомянати вѣстникъ: « Нѣмскити вѣстници не престануватъ отъ да оцѣняватъ цѣната и слѣдствіята на Теплицката конференція; Тѣ говорятъ

естественно въобще защото положителнити дѣла ги нѣма и не могатъ да ся извадятъ освѣнъ когато окръжната нота на Г. Шлаиничъ падни въ рѣцѣти на общенародното окръжіе. Прочее сѣкой ще разумѣй защо не щемъ отъ нашата страна да умножимъ предположеніята които ся трупаха до сега врѣхъ това приключеніе. Ище слѣдваме и да забѣлежваме мнѣніята на оныя отъ нашити събратія които отъ положеніето си, сж въ состояніе да ни дадѣтъ свѣтлинни врѣхъ въпросътъ.

Унгарскіятъ въпросъ ще ся разгледва на дълбоко въ свѣтътъ на имперіята. Унгарскити членове на свѣтътъ искатъ да зематъ за основа программата. Цеткосъ, Споредъ тая программа, въикашнити работи, бюджетътъ на войната, финанцити и групирати ще ся гледатъ като зависими отъ средоточното правителство. На противъ, ще поставятъ автономіята на унгарската Диета въ сичкити работи на вътрешното управление и въ сичка земя на старото унгарско царство.

Послѣднити италійски вѣстници извѣстятъ че генералъ Боско излѣзъ на кастелоперъ. Корабити които ги донесли трѣгвази за Сицилія за да заведѣтъ друга войска. Гарнизоната която стои въ Мессинѣ е отъ 2,000 души.

Баронъ Бреніе французски посланикъ въ Неаполъ пріеълъ една телеграфическа депеша която му извѣстасала че Франция не можла да ся споразумѣй съ Англія, и че не ще да ся смѣси въ работити на южна Италия.

Една кореспонденція пратена отъ С. Петербургъ до *Ендеманданс*, съдържила любопытни подробности врѣхъ смъртта на Петербургскій митрополитъ Григоріа врѣхъ положеніето му между народа.

« Той бѣше почтенъ добръ старецъ и слѣдователно незлобивъ, нѣ който отъ вліяніето на положеніето си и отъ характерътъ на високото си достоинство можеше да има много отлично дѣйствиѣ въ отхранваніето и изучаваніето на духовенството. Смъртта му не

направи никакво впечатление въ градъ-дѣтъ. Тя ся случи на три частъ слѣдъ срѣтъ пощъ, и народътъ ся научи чакъ вечерята отъ звжтението на камбанити. Отправихъ сж до много учени русен за да зема нѣколко подробности връхъ умрѣлиятъ и дикой не можъ да ма удовлетвори, толко е голѣмо тука равнодушнѣто отпосително за высокити чиновници на църквата. Истина че митрополитити ся показватъ на рѣдко предъ жителити на столицата които ги виждатъ само по общенароднити тържества. Отъ друга страна много заплачени, тѣ не излизатъ почти никога отъ отечеството си.

„Духовната имъ важность не е голѣма, както сякашъ да ви съмъ го казалъ. Тая важность бѣше голѣма едно врѣмя, най повече оная на началникътъ нѣтъ, патриктъ, лице което държи толко мѣсто въ исторіята на царството и на когото властѣта бѣше въ равновѣсѣе съ оная на императорътъ. Обаче тая властъ ся смали въ XIX вѣкъ; благодарение на высокѣтъ духъ на Алекса и ся вахна съвсѣмъ по царуваніето на сына Петра I, който уничижи патрирхіята и я намѣсти съ единъ синодъ. Отъ това императорити станахъ началници на русската църква, и това дозволи на Катерина втора, да начини полезни реформи, които по злошастія съ нея ся свършиха. Това не ще кажи че началници на духовната църква не сж уцазили голѣма властъ на бялото духовенство което зависи отъ тѣхъ.

„Случай е сякашъ да ви кажа тука че съществува голѣма разлика между нравити на Московскити митрополити и С. Петербургскитъ. Тѣя послѣднити иматъ отъ вѣкъ нѣщо което показва по европейски и по образовани обичаи; Московскити увазили стария. Почтени лица които живѣхъ въ Москва ма приказаха напримѣръ приемието на митрополитити въ тоя градъ. Сазата дѣто ше вѣзе е пѣдна: бѣло и черно духовенство ся притискатъ и щомъ ся отвори вратата отъ дѣто митрополитътъ трѣба да ся ся появи, и сички, какътъ и да бѣди іерархическѣтъ имъ чинъ, падатъ на колѣни като турятъ челото си на земѣтъ.

Сѣка ни ся като четемъ тѣя думи, че сме въ поганскити врѣмена. Една малка разлика; тогата ся покланяхъ на бездушни и дивни нѣща и вѣкога ма умрѣа човѣци, днесъ въ

Руссія живити сж боговетѣ. Още едно забележете че съществува въ Руссія правителствена църква и духовно черно духовенство и бѣло. Като какво ли сж оныя нѣща! Кожкото че русскѣтъ императоръ е началникъ на църквата, сир. Папа, нѣе земае нота отъ това и тоя пѣтъ.

Сѣкакви нѣща и Новини.

Программа

за

Годишнитъ испитанія отъ 1860.

1. Сливненско-клуцохорска П. Гимназія.
17 юлія Христіанска наука.
18 ... Старый и новый Българ. яз.
19 ... Турскій языкъ.
20 ... Френскій и грчкій.
21 ... Землеописание и всеоб. Іст.
22 ... Числителница.
23 ... Природна исторія, Ихнографія и краснописаніе.
2. Полугимназиални разреди въ Клуцохоръ.
24 ... 2-ий разредъ въ наукитъ и языцитъ.
25 ... 1-ий разредъ въ наукитъ и българскій языкъ.
3. Велико Сливненско взаимно училище.
26 ... На писаніе, чтеніе и численіе.
4. Дѣвическо сливняско взаимно училище.
27 ... 1-ий разредъ въ наукитъ и българскій языкъ, и другитъ классове на писаніе, чтеніе, и численіе.
5. Клуцохорско взаимно училище.
28 ... На писаніе, чтеніе и численіе.
6. Клуцохорско дѣвическо училище.
29 ... 1-ий разредъ на наукитъ и българскій языкъ и другитъ классове на писаніе, чтеніе и рѣколѣдія.
7. Новоселско взаимно училище.
30 1-ий Разредъ на наукитъ и Българ. яз. и другитъ классове на писаніе, чтеніе и численіе.
А на 31 юлія ше стане благодареніе богу въ Сливненска-та черкова, а подиръ черкова въ училище-то ше се обяви распуской-то ше грае до 10. Септемврія, Когато ше начне уписванѣ-то на ученицѣ-тъ и Частни-тъ испитанія на нови ученицы, или на кои-то не сж дали испитъ на 14 сжцаго ше стане въ Сливненска-та черкова Призваніе на Святаго Духа; а на 15 Нова-та Училища на година отъ 1860-1861

Издадено въ Пологвина-

зіалното писалище

Сливень 16 юлія 1860

печатъ училищный управитель

Савва Н. Добролюбовъ

— Въ Търново откраднали мирото на Григоря отъ митрополіята. За да изкачѣри крадецътъ на това свѣго нѣщо, или по добротъ на тая епокица която му посп въ джебѣтъ доста парици, той повикалъ гражданити и имъ ся оплакалъ и имъ ся молилъ да пристоятъ да ся повѣрри на мѣстото. На това отгорѣ отъ далечъ му загжкнали че искатъ да ся отдѣлятъ отъ грчквата патрикана, и тѣй прикаската останада тамъ.

— Пишатъ ни отъ Шуменъ, 25 юлія:

„Отъ какъ беззаконниятъ Венеаминъ стигналъ въ Котилъ, гнѣвъ божій нападналъ на това село. Така тамъ ся умножила небесната изскрическа сила и паднало мѣстѣтъ и гърмежи които ударили 12 агнета незлобиви и двѣ жени съ три дѣца и това сичко ся случило заради беззаконіята и безбоженити дѣла на владыката Венеаминъ, у Когото Котлянскити чорбаджи ся уловихъ като саѣ-пепъ у тояга.“

— Пишатъ ни отъ Сопотъ, 15 юлія. „Снощи ся раздадо ужасенъ слухъ, че като ся уби първо единъ отъ първити убийци, умножили ся въ планината и двоино и трояно за да нападнатъ върхъ жалкѣтъ Сопотъ да го изсѣчатъ! И тѣй хората ся подплашиха; времяналата нощъ по петъ шесть домо-чедія ся събраха наедно да сжмъ, а побезстрашнѣити да вардятъ стража. Незнаимъ въ колко това е истина, нѣтъ Богъ да даде да не ся сбди.“

— На 27 юлія день на св. Пандея, Есвиджійскѣтъ Еснафъ въ цариградъ тържественно празнува паметѣта на сватѣтъ си покровитель. Обрядити ся извършиха въ Българската народна църква, съ служеніето на Н. П. Иларіона наедно съ сичкити священници българи и съ присѣствіето на еснафѣтъ и на множество единородци. На отпустъ Н. П. Авксентія изгласи Ектенія, послѣдованъ отъ многодѣтствіето на Н. И. В. Султанътъ.

Съ жалость ше го кажимъ обаче, че между членовети на Еснафѣтъ станадо разногласіе. Нѣколкоина, по родѣтъ отъ Хаджаръ до дванайсѣтъ души, намислиа да ся отдѣлятъ отъ другити които сж 60. Тѣ си издѣлали единъ оста бащя, и дади киятва предъ него че неше идатъ нито на тържеството на другити нито пакъ ше ся съединятъ съ тѣхъ.

— Телеграфътъ извѣсти, че единъ черногорецъ ударилъ съ пищовъ черногорскѣтъ князь, Данаила, който умрѣлъ, и който ся намѣстилъ отъ братова му сынъ Мякига момче на 22 год.

ПОДМИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

Дѣловете на сърцето
отъ Августъ Макетъ (1)

Още повече, слѣдъ малко ще престанатъ отъ да бждѣтъ невинни.

На, какво трѣбаше да ся случи на двѣти сърца които сж предмѣтъ на тая исторія. На, какво бѣше предвидѣла, въ студеніята си навикъ Контесса Гортіани.

Какъ, съ какви подробности и чрезъ какви прискачанія постигнаха обикновенниятъ край и го постигнаха? Това, историкътъ ще ся варди да го кажи. Той не е отъ оныя които смущаватъ птицата въ тревата, любовникътъ въ гиздото му. Почита сичко което тайна, благославя сичко което благополучіе; доста други дѣто гонятъ свѣтътъ и наказватъ благополучни хора.

Изведиждѣ, всредъ това мѣлчаніе и въ тоя рай отъ цвѣте, тряскавицата ся прѣснува и пада. Една война, каквато нашии бащи думаха че сж видѣли и исповѣдаха по послѣ че никой не е можалъ да види такава; една исполниска война ся подпаа. Слѣдъ малко съ реванія бѣгать рускити госпoжи, Полкиинити, които са викатъ въ отечеството си; Шодрей испраща сѣки день, и потреперва като помисли че прегръща за послѣденъ пѣтъ едного отъ двестетѣ си пріатели, корабникъ, войнъ или дипломатъ.

Контесса Гортіани тръгна една отъ първити, повикана отъ брата си контъ Вургенъ, колонелъ въ служба на Рускіята царъ. Тоя контъ Вургенъ, духовитъ и славолубивъ, искаше да покаже ревността на фамиліята си въ това тежко обстоятелство. Софія Гортіани, върната Зика на Калиста, хвъркна къмъ севѣръ и плачеше отъ ядъ. Тя напускаше, въ най добриятъ часъ, отмищеніето си и униженіето на противницата си.

Вижъ № 71.

Тая внезапна война, отърва за малко княгинята която имаше само отъ двама непріатели да ся бои. Софія-Зика ся махнуваше; князь Новарчинъ командуваше едно русско отдѣленіе преди пачнуваніето на боятъ.

Оставаше въпросътъ за трѣгваніето на тая драга пріателка. За тоя подлогъ страшни разговори, политически и нравственни разговори, станаха между Армандъ и нея. Когато видѣха една по една рускиинити и полкиинити да ся махнуватъ, когато научиха че присѣствіето на Новарчинъ въ театротъ на боятъ, Калиста саникаса че сж глѣдаше подозрителна въ Парижъ отъ оныя сжщити които сж най много обичахъ и ся моляхъ най непрестанно да стои още. Единъ день дори като баронката, която обаче не знаеше нищо, ся бѣше наела да попита княгинята точно кога ще тръгнѣ, тая послѣдната разумъ добръ че нѣмаше вече цѣръ, и изведиждѣ зе голѣмо рѣшеніе.

—Пріателю, рѣче тя на Армандъ наскърбенъ отъ онова което глѣдате отъ много седмици, ето моето положеніе въ два мѣсица. Императорътъ е истуденъ къмъ мене, не можа да ся сѣмнѣвамъ. Повече стоеніето тука ще довърши да ти погуби. Да не си криелъ че ведиждѣ като ся върна въ С. Петербургъ, не ще получи негли воля да дойда въ Франца.

Армандъ истрѣпна. Пріателството му бѣше станало лудостъ. Нищо полезно за разбираніе: никога жена не съедини хубостъта, духътъ, гиздавината въ сжщата степенъ кокто тая княгиня. Чудесното възпитаніе на полкиинити простодушіето, жаркостъта въ сърцето, вѣрностъта въ думата, твърдостъта на сношеніята я правиха една жена по опасна за познаваніе нежели за глѣданіе. Тая чудни качества пѣмаха ли сѣнката си? Да то ся знай; нѣ средъ пладнѣ; когато слънцето пѣли сърцето съ топлината и пламъкътъ си, сѣнка не сжществува подъ вертикалната луча. Армандъ и Калиста бѣха стигнали до пладнѣта на любовта. Сѣкой отъ тѣхъ глѣ-

днѣта на любовта. Сѣкой отъ тѣхъ глѣдаше свѣтлината, нищо повече. Сѣнка та става отпослѣ.

Слѣдователно остана малко Армандъ да подмудѣи като чу първити думи които княгинята изрѣче за трѣгнуваніето!причинити не бѣха лоши; предъ другъ нѣкого, тѣ не чиняхъ нищо дяволъ; за единъ лудъ, друго...

—Това покровителство на императорътъ, думаше той, ще го изгубите кога да е, защото кога да е непріателити ви ще му извѣстятъ предпочитателство мѣсто, и това покровителство не е ли безплодно, жестоко, защото ви свързува съ единъ умразенъ мѣждѣ, защото не дѣйствува вѣнъ отъ тая верга дѣто ви блѣскатъ?

Калиста не казваше че момъкътъ нѣма право.

— Помислете, прилагаше Армандъ, че ведиждѣ като ся върните въ Русія, ще ся отдалечите отъ менеза сѣкога. Вий сама ся боите. Е добръ! това бждностъ ли е? Не думамъ че трѣба да ся жертвувате вѣчно на мене; това е славолубіе по горѣ отъ достойнството ми и вий сте жена толко божественна щото ся чуда какъ сте зацрѣла очити си връхъ мене. Нѣ ако не е за мене, то нека бжди за васъ сама. Ще ви държатъ запряна; ще ви одобратъ съ мѣждѣ ви. Ако ся борите, ще ви строятъ. Подпорката която слугата памѣри у господарьтъ си ще ви направи, васъ, рабиня на господарьтъ и на слугата. Никакъ сношенія между насъ, ни то писма. Първата грѣхъ на противницити ви ще е да хвапять каквото ви пиша и каквото ще ми пишете. Какво думате за това положеніе. Обема ли нѣщо за да благодари вѣсовети ви, чувствата ви, нуждити ви? Не жялите ли нѣщо тука? Не жялите ли мене?

Това слово, намѣсено съ любовни въздишки, быхъ сполучила цѣлыа си съ помалко сладкорѣчіе. Адвокатиньтъ може да бжде слабъ ако работата сполучи въ сърцето на сждовникътъ.

(слѣдва).